

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném 7. Dubna 2016 odvolání krajského státního zástupce v Hradci Králové, a odvolání poškozených Lukáše Svobody, Romana Svobody ml., Romana Svobody st., Barbory Svobodové, Veroniky Svobodové, Evy Svobodové a Zdeňky Pechancové, proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2015 sp. zn. 7 T 8/2015 a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. ř. se z podnětu odvolání státního zástupce a poškozených Lukáše Svobody, Romana Svobody ml. Romana Svobody st., Barbory Svobodové, Veroniky Svobodové, Evy Svobodové a Zdeňky Pechancové napadený rozsudek v celém rozsahu **z r u š u j e**.

Podle § 259 odst. 1 tr. ř. se věc **v r a c í** Krajskému soudu v Hradci Králové, aby v ní učinil rozhodnutí nové.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byl obžalovaný Pavel Koblížek podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutek, který je podrobně uveden jednak v obžalobě krajského státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 21. 9. 2015 č. j. 1 KZV 68/2014 – 195, jednak ve výroku napadeného rozsudku. Skutek stručně řečeno měl spočívat v tom, že dne 21. 12. 2014 v přesně nezjištěné době od 00,00 do 00,40 hodin měl obžalovaný ve Vysokém Mýtě, ve Chmelové ulici z obavy před Lukášem Svobodou, Radkem Svobodou a Romanem Svobodou

vztáhnout svůj legálně držený revolver, a po krátké fyzické potyčce s bratry Svobodovými, z obavy o svůj život, poškozeného Radka Svobodu zastřelit a poškozeného Lukáše Svobodu postřelit. Obžaloba v daném skutku spatřuje pokus zločinu zabití podle § 21 odst. 1 k § 141 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

Shora uvedení poškození, stejně jako poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR a Česká pojišťovna a.s., byli v důsledku zprošťujícího výroku odkázáni podle § 229 odst. 3 tr. ř. se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Proti rozsudku podal včasné odvolání jak krajský státní zástupce v Hradci Králové, tak všech sedm poškozených fyzických osob.

Státní zástupce podává odvolání v neprospěch obžalovaného, kdy nesouhlasí s tím, že by měl být obžalovaný obžaloby zproštěn. Namítá zejména, že nelze mít za zcela věrohodnou výpověď obžalovaného, tak, jak jí hodnotí krajský soud a určité rozpory mezi zjištěným skutkovým stavem a výpovědí obžalovaného vysvětluje stavem, ve kterém se obžalovaný nacházel. Státní zástupce mimo jiného namítá, že odůvodnění je v rozporu s výrokovou částí napadeného rozsudku, stran toho zda obžalovaný nejprve střílel na poškozeného Radka Svobodu či Lukáše Svobodu. Věrohodnost popisu skutku „napadení obžalovaného“ – jak uvádí státní zástupce, vzbuzuje pochybnosti s ohledem na závěry znalce z odvětví psychologie, který pochybuje o tom, že by byl obžalovaný vzhledem ke svému stavu a situaci popsat detailně průběh celého útoku. Státní zástupce dále akcentuje výpovědi svědků Glencnera, Chalupníka a Pechancové, výpověď svědka Vlastimila Koblíčka, kterou shledává právě ve srovnání s výpověďmi jmenovaných svědků nevěrohodnou. Rozvádí úvahy o prvotním použití obranného spreje (ještě v klubu Stodola), a situaci, kterou popisují ve svých výpovědích svědci Glencner a Chalupník. O intenzitě útoku na jeho osobu, jak podává obžalovaný, nesvědčí objektivně zjištěná poranění na jeho těle. Státní zástupce je tak názoru, že

rozsudek je nepřezkoumatelný.

Dále se státní zástupce poměrně obšírně zabývá otázkou nutné obrany, aby dospěl k závěru, že jednání obžalovaného takové podmínky nesplňuje a jedná se podle něj o kvalifikovaný exces, který byl dán rozrušením, strachem a úlekem obžalovaného, a je na místě jednání posoudit jako pokus zločinu zabití ve smyslu podané obžaloby. Konstatuje, že krajský soud se nevypořádal s důkazy, které svědčí pro verzi obžaloby, když důkazy hodnotil jednostranně ve prospěch obžalovaného a neodstranil rozpory mezi provedenými důkazy.

Je toho názoru, že bude třeba vyslechnout svědky Glencnera a Chalupníka k upřesnění pohybu osob tak, jak je svědci sledovali, a svědkyni Pechancovou ke způsobu odchodu tří mužů z podniku. Svědci, kteří vyběhli před budovu, včetně svědka Kučery, by se měli vyjádřit k tomu, zda a co bylo ze strany bratrů Svobodových obžalovanému řečeno, z čeho jej viní, a zda mu bylo řečeno, aby setrval na místě do příjezdu policie, a zda již na tomto místě padly výhrůžky, které by jej opravňovaly mít obavu o život. Navrhuje proto napadený rozsudek zrušit a věc vrátit Krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

K tomu, jakým způsobem se odvolala státní zástupkyně Lenka Faltusová, se vyjádříme samostatným rozbořem jejího odvolání, z kterého bude mimo jiné vyplývat, že tato státní zástupkyně uvádí jako podstatné skutečnosti, které se ve skutečnosti ve spisu nenacházejí.

Zmocněnec poškozených fyzických osob podává odvolání jednak proti výroku o náhradě škody, totiž v tom smyslu, že jde o výrok nesprávný, a poškození se tak nadále domáhají odškodnění, jednak pro porušení ustanovení o řízení předcházejícího rozsudku, protože mohlo způsobit, že výrok nejen o náhradě škody, ale i o zproštění obžalovaného je nesprávný. Obsahem odůvodnění je pak vyjádření

názoru, že krajský soud neposuzoval skutkový děj v souladu s provedenými důkazy, a jsou prezentovány názory, ke kterým měl dle poškozených dospět. Z obsahu odůvodnění se tak podává, že poškození požadují napadený rozsudek zrušit a ve věci dále jednat, zejména věc vrátit soudu prvního stupně.

To, že se zmocněnec poškozených Pavel Jelínek odvolává zejména proti rozhodnutí o náhradě škody, není nic překvapivého. Z průběhu celého řízení je patrné, že náhrada škoda je ta nejpodstatnější věc, o kterou se Svobodovým jedná. Vyplývá to mimo jiné z toho, co všechno do požadavku na náhradu škody zahrnují a pochopitelně také z její celkové požadované výše.

Obhájce obžalovaného podal ve věci poměrně obšírné vyjádření k odvolání státního zástupce i poškozených. Jeho podstatou je nesouhlas s podanými odvoláními, odvolání poškozených je podle něj podáno osobou neoprávněnou, neboť jsou podle něj namítány skutečnosti, které být namítány nemohou. Navrhuje toto odvolání zamítnout podle § 253 odst. 1 tr. ř.

Odvolání státního zástupce neshledává důvodným s připomínkou (alespoň svým významem), zda bylo podáno oprávněným státním zástupcem, a převážně se také zabývá skutkovým dějem i právním posouzením celého případu. Odvolání státního zástupce navrhuje zamítnout jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.

Zde vrchní soud hovoří o tom, že se proti zprošťujícímu rozsudku krajského soudu neodvolal věcně příslušný státní zástupce Milan Vacek, ale odvolala se proti němu, do věci oficiálně nezasvěcená, Lenka Faltusová. Je pravda, že to sice zákonu neodporuje, nicméně je to velmi neobvyklé, či spíše podezřelé. Jaké pohnutky ji vedly k tomu, aby se, po častých návštěvách zmocněnce Svobodových, na krajském státním zastupitelství, Lenka Faltusová, začala ve věci angažovat, si není těžké domyslet. Nedostatek práce

to zřejmě ale nebude.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost o odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, přihlédl, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání, a dospěl k následujícím závěrům.

Krajský soud provedl poměrně rozsáhlé dokazování, a značnou část důkazů provedl zcela zákonným způsobem. Některé důkazy však neprovedl v souladu se zákonem, proto k těm částem, které takto neprovedl, nelze přihlížet, a je třeba je provést v rámci hlavního líčení zákonným způsobem. Teprve poté je bude moci krajský soud hodnotit. Vrchní soud samozřejmě následně vyjmenuje, o jaké důkazy se jedná.

Zde vrchní soud hovoří o formálních vadách v postupu krajského soudu. Má na mysli například provedení výslechů znalců v postavení svědků místo v postavení znalců a podobně. Jedná se tedy o výtky, které se zjištěním skutečného stavu věci nikterak nesouvisí.

Další – velice podstatnou vadou – které se krajský soud dopustil, je skutečnost, že radů důkazů sice vyjmenovává (v podstatě prezentuje jejich obsahovou stránku), ale nečiní z nich žádné skutkové závěry – nehodnotí tak všechny důkazy, resp. zejména podstatné důkazy, ani jednotlivě, a už vůbec ne ve vzájemných souvislostech. Tato vada se navíc částečně mísí s vadou shora uvedenou, tedy neprovedením některých důkazů zákonnou formou.

Zde vrchní soud vytýká soudu krajskému, že činí nedostatečné skutkové závěry a nehodnotí podstatné důkazy jednotlivě a už

vůbec ne ve vzájemných souvislostech. To by se snad dalo chápat, kdyby však vrchní soud sám „nedokázal“, v tomto a také v následném rozsudku, co je možno s důkazy v soudním spisu „vyvést“. Viz níže.

Vzhledem ke shora uvedenému postupu krajského soudu je zřejmé, že nemohl dospět ke správným a odpovídajícím skutkovým závěrům, resp. vrchní soud se vyjadřuje způsobem podmiňujícím, protože některé důkazy v důsledku jejich nesprávného provedení provedeny nebyly (nelze k nim přihlížet), a proto závěry krajského soudu jsou přinejmenším předčasné. Napadený rozsudek působí dojmem, že krajský soud vybudoval své skutkové a následně právní závěry pouze na výpovědi obžalovaného, a to v podstatě toliko z toho důvodu, že jeho výpověď stran samotné střelby na poškozené shledal věrohodnější, vzhledem ke znaleckým posudkům ohledně samotné střelby. Takové hodnocení celé věci je samozřejmě zcela nedostatečné, a jak již bylo uvedeno, k řadě důkazů a důležitých skutečností soud prvního stupně vůbec nepřihlédl.

Zde již vrchní soud naznačuje, že se rozhodl ignorovat některé důkazy ve spisu obsažené, jako jsou výsledky posudků a expertíz nebo výpovědi nestranných svědků. Kdo četl osvobozující rozsudek krajského soudu, jistě si povšiml, že krajský soud svůj zprošťující rozsudek nevybudoval pouze na výpovědích obžalovaného Pavla Koblížka, ale hlavně dle expertíz a posudků znalců. Níže se můžete dočíst, lépe řečeno nedočíst, k jakýmžto, podle vrchního soudu, důležitým důkazům, krajský soud údajně nepřihlédl.

Pokud jde o odvolání poškozených, vrchní soud mimo jiné s ohledem na vyjádření obhájce obžalovaného k odvolání uvádí, že poškození jsou nepochybně oprávněni podat odvolání do výroku o náhradě škody (viz ustanovení § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř.), což také učinili. Zároveň ovšem nelze pominout, že poškozený může podat odvolání i z důvodu porušení ustanovení o řízení předcházejícím

rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí (viz § 246 odst. 2 tr. ř.)

Byť odvolání poškozených neuvádí žádné konkrétní porušení ustanovení o řízení, je zřejmé, že vytýká krajskému soudu nepřihlédnutí k některým skutečnostem, a tedy v podstatě porušení ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Proto s ohledem na obsah odvolání vrchní soud nezrušil napadený rozsudek z důvodu § 258 odst. 1 písm. f) tr. ř., ale „toliko“ (a to samozřejmě též z podnětu odvolání státního zástupce) z důvodů § 258 odst. 1 písm. a) b) c) tr. ř.

Proč v odvolání poškozených proti zprošťujícímu rozsudku chybí údaj o tom, jaké konkrétní ustanovení o řízení mělo být porušeno, to skutečně nevíme ... ???

Je na místě pouze dodat, že výtky obhájce k oběma odvoláním jsou v podstatě bezpředmětné. Stran odvolání poškozených uvádí sice řadu faktických skutečností, ale se závěrem, že by jejich odvolání mělo být zamítnuto podle § 253 odst. 1 tr. ř., nelze souhlasit. Zcela mimo pečlivou úvahu odvolacího soudu je námitka víceméně v tom směru, zda odvolání podal oprávněný státní zástupce. Státní zastupitelství je nadále v podstatě orgánem monokratickým, neexistuje „zákonný“ státní zástupce (samozřejmě s tou výjimkou, že musí jít o státního zástupce takového státního zastupitelství, které je oprávněno opravný prostředek podat), „nezávislý“ státní zástupce – v tomto směru nemají státní zástupci stejné postavení, jako soudci. Pro odvolací soud bylo podáno řádné odvolání ze strany příslušného Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové.

Zde se vrchní soud opět vyjadřuje k tomu, že obhájce Pavla Koblížka ve svém odvolání poukazoval na velmi neobvyklý, patrně „široko daleko“ ojedinělý“ postup státní zástupkyně krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, Lenky Faltusové, která

podala odvolání proti zprošťujícímu rozsudku krajského soudu, aniž by do té doby měla s projednávaným případem cokoliv společného, zatím co „kompetentní“ státní zástupce Milan Vacek se neodvolal.

V projednávané věci je několik velice podstatných skutečností, které je třeba si uvědomit, resp. je objasnit, a učinit z nich odpovídají závěry. Přitom je na místě věc hodnotit od samého „počátku“, a to z toho důvodu, aby bylo objasněno, kdo v dané věci vlastně tzv. byl v právu. To je snad nejpodstatnější okolností v celé věci, a krajský soud tuto problematiku sice ne zcela pominul, ale v podstatě jí – a to zcela nedůvodně – redukoval na samotnou výpověď obžalovaného, případně jeho bratra Vlastimila. K dalším důkazům stran této „začáteční“ problematiky buď nepřihlédl, nebo je nehodnotil ve všech souvislostech.

Zde, téměř na počátku odůvodnění svého prvního rozsudku, vrchní soud jasně deklaruje, jakým směrem se budou ubírat jeho následující kroky, které pak vyústí v odsouzení Pavla Koblížka za vraždu. Vrchní soud si je plně vědom toho, že pro takový rozsudek, v soudním spisu neexistují potřebné důkazy, proto je bude třeba „vytvořit“. Předně tedy vrchní soud musí „vysvětlit“, proč nesouhlasí s rozsudkem krajského soudu, který Pavla Koblížka osvobodil. Zdůvodňuje to tím, že krajský soud zcela nedůvodně vycházel pouze z výpovědi Pavla Koblížka, případně jeho bratra a nezabýval se tím, kdo byl vlastně v právu. Již jsem uváděl, že kdo četl osvobozující rozsudek krajského soudu, ví, že toto tvrzení není pravdivé a že krajský soud se v odůvodnění osvobozujícího rozsudku opírá o celou řadu jiných důkazů. Tedy o výpovědi svědků, kteří incident viděli, či slyšeli z okem svých bytů, o výsledky pitvy, znaleckých posudků a expertíz a pochopitelně i o výpovědi bratrů Svobodových. Zkrátka již v tomto počátečním odstavci odůvodnění svého rozhodnutí vrchní soud nemluví pravdu. Je také zřejmé proč. Vyslovením tohoto názoru si vrchní soud připravuje půdu, pro „odůvodnění“ toho, že Pavel Koblížek střílel proti

Svobodovým s úmyslem je zabít. Z jeho následujícího druhého rozsudku je pak zřejmé, jak to vrchní soud „vymyslel“. Podle něj chtěl Pavel Koblížek z místa utéct, a to proto, aby nemusel přivolané policii vysvětlovat, kdo stříkl do budovy diskotéky slzotvorný prostředek. Proto se podle vrchního soudu kvůli takové „lapálii“ dlouholetý policista, který neměl nikdy se zákonem žádné problémy, rozhodl usmrtit dva lidi. Proto se podle vrchního soudu policista, který se před malou chvílí Svobodovým legitimoval jako strážník městské policie z Vysokého Mýta, kde ho většina lidí zná, rozhodl vraždou a útekem skrýt svoji totožnost. A vůbec při tom nevádí, že podle psychiatrického a psychologického posudku Pavel Koblížek není agresivní jedinec a konfliktům se spíše vyhýbá. Zatímco u bratrů Svobodových jsou sklony k agresivnímu chování jednoznačně prokázány. Dává totot smysl? Vrchní soud tedy postavil bratry Svobodovi do role osob, které konali v rámci tzv. „občanského zadržení“ a Pavla Koblížka chtěli zadržet, jako osobu podezřelou z protiprávního jednání, aby ji mohli předat přivolané policii. Proto pak byli podle tohoto soudu oprávněni činit cokoli, tedy vystavit Pavla Koblížka psychickému i fyzickému násilí. Vrchnímu soudu také nevádí, že výzvy Svobodových směřované Pavlu Koblížkovi, aby vyčkal na příjezd policie, kromě nich samotných žádný jiný svědek nepotvrzuje. Nevadí ani to, že svědci hovoří o něčem úplně jiném, než je občanské zadržení. Popisují sprosté nadávky a pronásledování, které připomíná spíše odplatu, než „zákonné“ zadržení. Nevadí ani to, že skutečným cílem Svobodových bylo „zadržet“ Pavla Koblížka pro účely natočení reportáže jejich otcem, kameramanem TV Prima.

Oním „počátkem“ v této věci je pak příchod skupiny kolem obžalovaného na diskotéku v klubu Stodola. Krajský soud nedal prakticky žádný význam tomu, že obžalovaný patrně vystupoval naprosto sebejistě, určitým směrem až arogantně, o čemž by mohla svědčit jeho snaha dostat se do klubu ukázáním „placky“ a přivoláním „vedoucího“ (Romana Svobody ml.).

Krajský soud v tomto směru vůbec nehodnotil výpovědi svědků, respektive poškozených, kteří v této části byli jednání obžalovaného přítomni – bude tak muset nyní učinit, neboť z tohoto prvního setkání, dle výpovědi svědků (zejména Lukáš Svoboda, Roman Svoboda ml. Zdeňka Pechancová) se rýsuje i možnost určitého nevelkého konfliktu. Obžalovaný a skupina kolem něj totiž stran vstupu na diskotéku zjevně neuspěli – krajský soud nechť učiní sám závěr, s jakým rozpoložením „asi“ odcházeli. Při formování tohoto závěru musím vzít v úvahu i skutečnosti, které bezprostředně následovaly.

Zde vrchní soud začíná již konkrétně „vymýšlet“ zdůvodnění svého rozhodnutí a překrucovat výpovědi svědků, v tomto případě samotných poškozených Svobodových a přítelkyně jednoho z nich Zdeňky Pechancové. Z výpovědi nikoho z nich totiž nevyplývá nic, co by potvrdzovalo tuto „konstrukci“, kterou vrchní soud vytvořil.

Roman Svoboda ml., jak dne 21. 12. 2014, tak opakovaně dne 14. 01. 2015, rovněž svědkyně Zdenka Pechancová dne 21. 12. 2014, tak opakovaně dne 14. 01. 2015, rovněž Lukáš Svoboda dne 21. 12. 2014, neuvádějí nic, co by vypovídalo o sebejistém až arogantním vystupování Pavla Koblížka, nebo možnosti určitého nevelkého konfliktu, ani to, že by snad Pavel Koblížek byl iniciátorem přivolání vedoucího, ale že tím, kdo navrhl přivolat vedoucího, byl Lukáš Svoboda.

Zdenka Pechancová uvedla, cituji: „Říkal mi to (myšleno Pavel Koblížek) normálně slušně“... „To stále říkal v klidu“... „ Lukáš mu na to řekl, že zavolá majitele a ať si to zkusí vyřešit s ním“, „ Se zase začal bavit s Lukášem (myšleno Pavel Koblížek), že to všechno chápe a že nebude otravovat“.

Roman Svoboda ml. uvedl, cituji: „Na to jsem mu řekl „ jste v podnapilém stavu, proto nejste ve službě, tedy budete platit vstupné, jako každý jiný“. Na to mi odpověděl, cituji: „ v pořádku“, otočil se a společně s muži odcházeli z podniku“...

„ Následně po malé chvíli jsem se vrátil ke vstupu a ptal jsem se Lukáše, zda měli nějaké hlášky. Lukáš mi řekl, že vše bylo

v pořádku“.

Stejně tak Lukáš Svoboda dne 21. 12. 2014 uvedl, cituji: „Vstupné ve výši 150 korun se jim zdálo moc, a tak se chtěli na diskotéku podívat bez zaplacení vstupného a pokud by se jim tam líbilo, že vstupné zaplatí dodatečně. Po chvíli jeden z mužů vytáhl nějaký průkaz a řekl, že je policista. Na základě tohoto legitimování se dále dožadoval vstupu. Jednání bylo klidné, bez urážek a emocí“.

Teprve dne 05. 03. 2015 Lukáš Svoboda obsah své výpovědi jako jediný změnil a k chování Pavla Koblížka uved, cituji: „Okamžitě mi zavolej majitele.“ „To mi řekl hnusně. Já vždycky jemu slušně.“ Tuto změnu výpovědi, která je v rozporu s jeho vlastní předchozí výpovědí i v rozporu s opakovanými výpověďmi ostatních svědků, uvedl Lukáš Svoboda až téměř o tři měsíce později. Proto se nejedná o výpověď spontánní, nýbrž vykalkulovanou, účelovou a nepravdivou. To je zcela evidentní.

Z čeho tedy vrchní soud při své „konstrukci“ vycházel?

Jestli někdo vystupoval arogantně, tak to mohl být právě Roman Svoboda ml., který rozhodl nepustit Pavla Koblížka do klubu, či neposkytnout mu slevu, na základě „placky“. Z této situace lze patrně dovodit, že Pavel Koblížek, již někdy před tím, na jiném místě, musel při požadování takové „slevy na placku“ uspět. Zřejmě proto chtěl zopakovat tuto svou minulou zkušenost. Jinak řečeno, asi takový postup není nic neobvyklého, tedy že jiní „vedoucí“, v rámci „dobrých“ vztahů s městskou policií, takový postup tolerují. Roman Svoboda ml. si z „placky“ strážníka určitě „na zadek nesedl“. Hovořím o tom proto, že to souvisí s následujícím postupem Svobodových vůči Pavlu Koblížkovi, z kterého je mimo jiné zřejmé, že „měšťák“, tedy městský strážník, pro ně určitě nebyl žádnou velkou autoritou.

Na otázku vrchního soudu: „s jakým rozpoložením „asi“ odcházeli“, kterou se má dle vrchního soudu krajský soud zabývat, se nachází odpověď ve výpovědi Zdenky Pechancové: „Se začal bavit (myšleno Pavel Koblížek) s Lukášem, že to chápe (myšleno neposkytnutí slevy na vstupném) a že nebude otravovat.“ A dále

v původní výpovědi Lukáše Svobody z 21. 12. 2014, kdy uvedl: „Jednání bylo (myšleno Pavla Koblížka se Svobodovými u vstupu do diskotéky) klidné, bez urážek a emocí“.

Z čeho tedy vrchní soud vycházel? .

Těmi pak je zejména stříknutí obranného spreje v prostoru budovy. Vrchní soud příliš nerozumí tvrzení krajského soudu, že výpovědi svědků Lukáše Svobody, Romana Svobody a Zdenky Pechancové stran vystříknutí spreje jsou krajně nevěrohodné. Sám krajský soud přece dospívá k závěru, že k vystříkání spreje došlo a jako „autora“ takového jednání určuje Vlastimila Koblížka. O účinku spreje vypovídá řada svědků, a tvrzení soudu, že o tom hovoří pouze svědci určitým způsobem spřízněni s bratry Svobodovými, je obecně nepřijatelné, a už vůbec není ve všech případech pravdivé. Například svědek Marian Podlužanský poškozeném bratry Svobodovy vůbec nezná. Svědci pak vypovídají o účincích spreje obdobně, tedy v tom smyslu, že nemohli dýchat, měli stažené hrdlo atd. Závěry krajského soudu v tom smyslu, že vystříknutí spreje v podstatě nemělo žádné účinky, tak neodpovídá obsahu provedených důkazů. Krajský soud si tyto skutečnosti uvědomí, a pakliže bude dále trvat na tom, že účinky stříknutí nebyly prakticky žádné, musí vysvětlit, jakým způsobem se vypořádává se všemi výpověďmi, které tvrdí opak. Tvrzení, že jde o osoby spřízněné s Bratry Svobodovými, je krajně demagogické, nepřijatelné, a jak bylo uvedeno, též ne ve všech případech pravdivé. Kromě toho samotná známost svědků s osobami bratrů Svobodových samozřejmě nemůže automaticky znamenat podání nepravdivé výpovědi.

Zde vrchní soud ve snaze odůvodnit zrušení rozsudku prvoinstančního soudu opět zamlžuje a slučuje do sebe dvě věci.

Krajský soud ve svém rozsudku nezpochybňuje, zda byl či nebyl slzný plyn do budovy diskotéky stříknut, ale to jak o této události vypovídají Svobodovi a lidé z jejich okolí, tedy účastníci diskotéky. Má tím nepochybně na mysli zveličování účinků uvedeného spreje

na účastníky diskotéky. Dále je třeba od sebe odlišit dvě věci, které vrchní soud „slepil“ dohromady.

1. Skutečnost, zda byl či nebyl do budovy diskotéky slzný plyn stříknut

2. Jak o této skutečnosti vypovídají Svobodovi a svědci z jejich okolí. Je nepochybné, že o této skutečnosti bratři Svobodovi a Zdeňka Pechancová lžou. Sami se z toho usvědčují ve svých výpovědích.

Jednak proto, že každý z nich uvádí jinou verzi toho, jak k použití spreje mělo dojít a dále proto, jak postupem času, své výpovědi měnili, aby co nejlépe vyhovovaly jejich aktuální verzi

Lukáš Svoboda dne 21. 12. 2014 ve své první, tedy spontánní výpovědi uvedl, kterou učinil v nemocnici, že u stolku kde vybírali vstupné, nejprve plyn z prostoru schodiště ucítili. Teprve ve výpovědi ze dne 5. 3. 2015 již uvedl, že stříkání spreje slyšeli.

Roman Svoboda ml. dne 21. 12. 2014 uvedl, že pod podnikem u vchodových dveří zaslechl nějaké syčení. Napadlo ho, že ten prostor ti muži vystříkali plynem a řekl Lukášovi, že jdou dolů. Když scházeli ze schodů, tak se dovíraly dveře. O tom, že by někoho ve dveřích či u nich viděli nehovoří.

Ve výpovědi ze dne 14. 01. 2015 už uvádí, že po tom co slyšel syčení, tak při sbíhání schodiště z jeho poloviny viděli pana Koblížka odcházet ven a že v tu chvíli tam nikdo jiný nebyl.

Při rekonstrukci dne 26. 03. 2015 ještě navíc přidal, že viděl jak má Pavel Koblížek zdviženou levou ruku (myšleno se sprejem).

Zdenka Pechancová dne 21. 12. 2014 uvedla, že potom co uslyšeli zasyčení šel dolů nejprve Roman Svoboda ml. sám a na někoho tam křičel. Teprve potom šel dolů i Lukáš Svoboda.

K věci je třeba poznamenat, že vzhledem k akustickým podmínkám, které díky dvěma hudebním produkcím, jež v prostorách diskotéky probíhali, ani nebylo možné, aby svědkové slyšeli z prostoty schodiště či chodby, syčení spreje, jež vydává zvuk jen nepatrné intenzity. To prostě není možné.

To znamená, že Roman Svoboda a Zdenka Pechancová, kteří se před výslechem na policii mohli domluvit, tak učinili ve snaze ospravedlnit napadení Pavla Koblížka a nepravdivě vypovídali o tom, že stříkání spreje slyšeli, aniž by to bylo díky hluku ze dvou diskoték, které probíhali za jejich zády, možné. Roman Svoboda tuto výpověď postupně měnil až k tomu, že viděl, jak má Pavel Koblížek nataženou ruku.

Zatímco Lukáš Svoboda, nacházející se nejprve sám v nemocnici, prvně po pravdě vypověděl, že plyn nejprve ucítili, a teprve následně, až při své další výpovědi změnil svou výpověď a „přidal“ se k verzi Romana Svobody ml. a Zdenky Pechancové až v okamžiku, kdy se mohli řádně domluvit a začal také uvádět, že stříkání spreje slyšely. Je také zřejmé, proč bylo třeba uvádět, že to stříkání slyšeli a cítili. To proto, kdyby tvrdili, že plyn nejprve ucítili, byla by již malá šance, někoho u stříkání vidět, neboť díky časové prodlevě mezi stříknutím spreje a jeho vystoupením do prvního patra, kde měli stůl na vybírání vstupného, dával časový prostor pachateli stříknutí odejít. Ale, když uváděli, že stříkání spreje slyšeli, měli tak šanci rychle vyběhnout na schodiště a někoho u toho „chytit“. Tento jejich záměr je nejlépe patrný na změnách výpovědí Romana Svobody ml., který nejprve viděl jen dovírající se dveře a nikoho v nich, pak viděl Pavla Koblížka a nakonec ho ještě viděl s nataženou rukou. Takovýto postup osobám v pozici svědků, tedy Svobodovým, trestní zákoník nedovoluje a hrozí jim za to stíháním za křivou výpověď. To však vrchnímu soudu nevadí a diví se, proč jejich výpovědi krajský soud označuje za krajně nevěrohodné.

Jestliže tedy činí krajský soud nepochybným závěr, že k vystříknutí spreje došlo, a z důkazů ve věci (viz svědci) se podává, že stříknutí mělo podstatný vliv na průběh diskotéky ve dvou místnostech (nikoli ve všech), je pak přece lhostejné, kde k němu došlo – zda na schodech, nebo až pod nimi. K vystříknutí muselo dojít tak, aby se projevil jeho účinek. Svědci netvrdí, že vystříknutí

viděli, ale že slyšeli syčivý zvuk. Absolutizovat čas 2 – 3 vteřin srovnáním s obsahem spreje je demagogické – svědkyně Pechancová uvedla prostě velice krátkou dobu, kdy slyšela zasyčení. Požadovat po ní zcela přesnou dobu, po kterou slyšela zasyčení je nereálné, když navíc doba 2 – 3 vteřin je pro běžné prožívání trváním prakticky nulovým, jde o něco, co je ihned.

Není tak tedy zřejmé, proč by výpovědi Lukáše Svobody, Romana Svobody a Zdeňky Pechancové měly být nevěrohodné, když sám krajský soud stříknutí sprejem nezpochybňuje. O jeho účincích by měl uvažovat nejenom s ohledem na poměrně velký počet svědeckých výpovědí, ale zabývat se též myšlenkou, z jakého důvodu se tedy poškození v podstatě ihned vydali za obžalovaným, a proč přivolávali státní, resp., městskou policii (což je nepochybně prokázáno). Jinými slovy, jaký byl podnět k jejich jednání, totiž k jejich tak mimořádně aktivnímu jednání, pokud se dle dosavadních závěrů krajského soudu vlastně nic nestalo. Takový závěr krajského soudu je ovšem v příkrém rozporu s provedenými důkazy.

Proč jsou výpovědi těchto tří svědků nevěrohodné, je uvedeno výše a je to tedy zcela jasné. Proč se za Pavlem Koblížkem Svobodovi „aktivně“ vydali, je také zřejmé. Jednak se mu chtěli pomstít, aniž by věděli, kdo sprej vlastně použil, ale byl to „policajt“, tak to musel být on a dále proto, aby o tom mohli se svým otcem, kameramanem TV Prima, natočit reportáž. Viz níže.

Je však třeba upozornit na to, že v budově diskotéky nebyl po celou dobu vyšetřování případu policií a projednávání věci u krajského soudu, učiněn vyšetřovací pokus, jaký mohl sprej, konkrétního typu a množství, účinek na účastníky diskotéky. Ani policie v průběhu vyšetřování případu, ani krajský soud to vzhledem k dalším okolnostem případu, nepovažovali, za důležité a ostatní důkazy ve spisu shromážděné, jim utvářeli dostatečnou představu o tom, za jakých okolností došlo ke střelbě, tedy k tomu, co je jádrem tohoto případu. Otázkou tedy zůstává, proč vrchní

soud, když přiřazuje vstříknutí spreje takovou důležitost a označuje tuto událost téměř za stěžejní, sám nenařídil provedení takového vyšetřovacího pokusu, který by účinky spreje na účastníky diskotéky prokázal? Odpověď je poměrně jednoduchá. Přišlo by se totiž velmi pravděpodobně na to, že účinky tohoto spreje na účastníky diskotéky, Svobodovi s patřičnou dávkou „teatrálnosti“ silně zveličují. Tím by se také přišlo na to, co bylo skutečným důvodem pronásledování Pavla Koblížka. Tedy to, že jim to posloužilo pouze jako záminka k chystanému natočení reportáže. To však vrchní soud nepotřebuje, proto se rozhodl obhajovat tvrzení Svobodových a svědků z jejich okolí a vůbec mu nevádí, že skutečnost je patrně zcela jiná.

Za zmínku jistě stojí, že u Pavla Koblížka byl zajištěn obranný sprej, který byl podle jeho hmotnosti, použit pouze po dobu jedné sekundy. Sprej stejného typu měl u sebe i jeho bratr Vlastimil Koblížek. Jeho obsah byl vyprázdněn více. Vezmeme-li v potaz, že se jedná o obranný sprej, určený k obraně jednotlivce, lze si jen těžko představit, že by takový sprej, použitý například po dobu jedné sekundy, po překonání poměrně dlouhého schodiště, chodby, prvních dveří, další chodby a druhých dveří, mohl zamořit prostor dvou místností, kde v každé z nich probíhala samostatná diskotéka a působit na její účastníky, jak uvádějí Svobodovi. Je pravdou, že několik svědků, účastníků diskotéky, účinky spreje v podobě slzení očí, či škrábání v krku, popisuje. Pravděpodobné jsou tedy dvě možnosti. Buď Svobodovi a jejich příznivci účinky spreje silně zveličují a nebo v prostoru místností diskotéky slzotvorný prostředek použil někdo jiný. Přestože pokus o účincích spreje v budově diskotéky proveden nebyl, jeví se jako pravděpodobnější možnost, že Svobodovými popisované působení spreje je zveličeno. Za zmínku jistě stojí fakt, že Roman Svoboda ml. telefonoval svému otci, aby jako kameraman TV Prima, přijel natočit reportáž o tom, že jim, citují: „fízl vystříkal kůlnu (myšleno diskotéku)“.

Následuje problematika toho, kdo se stříknutí spreje vlastně dopustil. Jestliže krajský soud tvrdí, že to byl svědek Vlastimil Koblížek, protože se k tomu doznal, pak je sice o závěr logický a možný, avšak nepřihlízející opět k dalším důkazům. Krajský soud stran odchodu osob kolem obžalovaného nehodnotí všechny důkazy – v tomto směru zejména ne výpověď Dostála. Tento svědek totiž mimo jiné uvedl, že při odchodu z klubu šel první, otvíral dole dveře, přičemž Vlastimil Koblížek, byl v té době ještě na schodech a dveře si nepodávali. Obžalovaného pakl v té chvíli svědek Dostál ještě vůbec neviděl – tedy musel být ještě za svým bratrem na schodech.

Další zjištěnou skutečností bylo to, že sprej obžalovaného byl v malé míře použit. To je poměrně závažná informace, ač jí krajský soud pomíjí. K vystříknutí část spreje samozřejmě nemůže dojít náhodou a obžalovaný přitom nenabízí žádnou možnost, že sprej někdy někde použit. Z podniku pak šel dle dostupných důkazů evidentně poslední.

O tom, zda sprej může nebo nemůže sám vystříknut, byť byl zakoupen ve vietnamském obchodu, za několik desítek korun, tudíž patrně ne příliš kvalitní, bych polemizovat nechtěl. O čem se však chci zmínit je fakt, že Pavel Koblížek, podle vrchního soudu, nenabízí možnost, zda sprej někde v minulosti použil. To je pravda, on v celém případě odpovídá pouze na to, na co je dotazován. Sám s žádnými návrhy nepřichází. Je prostě takový. Proto je třeba zmínit, že ani policie, ani soud se ho na to nikdy neptal. Bylo to však tak, že když si Pavel Koblížek uvedený sprej zakoupil, před obchodem vyzkoušel, zda sprej vůbec funguje, a krátce z něho vystříkl. To poroto, kdyby nefungoval, aby ho šel hned vyměnit. Z tohoto důvodu byl také sprej v nepatrném množství, tedy stříknutím trvajícím cca jednu sekundu, vyprázdněn.

Pominout pak nelze ani původní výpověď svědka Koblížka (myšleno Vlastimila), že si je stoprocentně jist, že nikdo žádný

sprej nestříkal. Toto svědek tvrdil 22. 12. 2014 s naprostou jistotou, aby se následně sám přihlásil k doplnění výpovědi a dne 3. 2. 2015 prohlásil, že to byl on, který sprej použil. Mimo jiné prohlásil, že bratr šel současně s ním, ale o použití spreje asi nic nevěděl.

Z těchto důkazů lze jistě činit závěry různé, kdy obžalovaného jako toho, kdo stříknul sprej, vyloučit nelze. Vrchní soud ho však jako autora stříkání neurčuje, pouze předkládá krajskému soudu důkazy a skutečnosti, které tento nezážil a musí tak učinit, a které tak bezprostředně souvisí s problematikou následující.

Jde o další rozhodující skutečnost v projednávané věci, a to fakt, zda obžalovaný o stříknutí spreje věděl. Krajský soud vyslovuje, že o tom obžalovaný vědět nemusel a vychází zjevně z výpovědi obžalovaného a jeho bratra. Jednoznačná by samozřejmě byla situace, kdyby krajský soud dospěl k závěru, že to byl obžalovaný, kdo sprej použil. Krajský soud však při dalších možnostech nepřihlédl k tomu, že při odchodu šli oba bratři spolu (tedy v podstatě velice blízko u sebe), měli o sobě přehled a to i tehdy, když samotnou budovu opouštěli. Sám obžalovaný uvádí, že mu bratr držel dveře a on šel doleva, bratr doprava. Dveře pak byly prosklené průhledným sklem, muselo se pak samozřejmě jednat ne zcela obvyklý, charakteristický pohyb, někdo (pokud tedy Vlastimil Koblížek) musel sprej vytáhnout o stříknout určitým směrem, po té je opět skrýt, musela být určitá zvuková kulisa, Kromě toho lze velmi těžko předpokládat, že by svědek Vlastimil Koblížek použití spreje před obžalovaným tajil.

Z uvedených úvah vrchního soudu opět vyplývá, jeho lpění na okolnostech stříknutí spreje, aby odůvodnil oprávněnost následného „řádění“ bratrů Svobodových a mohl tak „okovat“ jejich oprávněnost k tzv. občanskému zadržení osoby podezřelé z protiprávního jednání. Vzhledem k tomu, že Svobodovi nemohli použití spreje ani slyšet, ani vidět, nebylo pro ně vůbec rozhodující, kdo sprej stříkl, či nikoliv. Potřebovali si „chytit“ policajta a k tomu

také směřovalo, jejich následné počínání. Zejména Roman Svoboda ml. byl ve věci velmi aktivní. Musel totiž „povolat“ posily z prostoru baru, kde obsluhoval Radek Svoboda a další lidí z prostoru tanečního parketu diskotéky. Dále telefonicky přivolat svého otce, policii a ještě zorganizovat „chycení“ Pavla Koblížka přivolanými posilami. I v tomto případě, je postup vrchního soudu pochopitelný. Pokud potřebuje zamlžit výsledky důkazů, které svědčí ve prospěch Pavla Koblížka, musí „vytvořit“ něco, o co může opřít svá tvrzení.

Nechť tedy tyto skutečnosti krajský soud vezme v potaz, neboť zatím tak nečinil a spokojil se pouze se samotnými výroky obžalovaného a jeho bratra, že obžalovaný o stříknutí nevěděl. V této souvislosti nelze přehlédnout ani další chování obžalovaného, jeho bratra a svědka Dostála. Ač na místo přijeli jedním automobilem, při východu z budovy se jaksi „rozptýlili“, Každý šel na jinou stranu a nikoliv směrem k automobilu, kterým přijeli – to samozřejmě platí zejména pro samotného obžalovaného, který se

(jakoby z neznámých důvodů) vydal na zcela opačnou stranu, než měl automobil, byť by se dalo předpokládat, že když s ním přijel, tam měl v úmyslu také odjet.

Je pravdou, že vrchní soud musí svá rozhodnutí zdůvodnit. Někdy však jeho úvahy působí poněkud absurdně. To platí také o úvaze, jež je popsána ve výše uvedeném odstavci. Pomineme-li to, že ji vrchní soud převzal z dovolání státní zástupkyně Faltusové, je třeba se zamyslet nad její nesmyslností. Kdyby totiž vrchní soud chtěl přihlížet ke skutečnostem, které jsou obsaženy ve spisu, musel by uvést, že je v něm prokázáno to, že bratři Koblížkovi, kteří z budovy diskotéky odcházeli, neměli o tom, že na ně vyběhne skupina osob, vedených „namotivovanými“ bratry Svobodovými ani potuchy. Jinak by zcela jistě nezačali vykonávat potřebu, tedy nešli by močit. Také by věděl, že někdo potřebuje u takové činnosti být kousek stranou, a že to není nic neobvyklého. Nelze tedy

hovořit o nějakém „rozptýlení se“ z důvodu chystaného útěku, jak se snaží vrchní soud podsunout.

Je nanejvýš jasné, že kdyby bratři Koblížkovi a Dostál, chtěli od budovy diskotéky uprchnout, zcela jistě by spěchali k vozidlu, kterým přijeli, a ne naopak, jak tvrdí vrchní soud. Většina lidí ví, a u policisty to platí dvojnásob, že motorová vozidla jsou opatřena registračními značkami, podle kterých je velmi snadné zjistit jejich majitele. Kdyby tedy Pavel Koblížek chtěl od budovy diskotéky „zmizet“, zcela jistě by nešel vykonat „malou“ potřebu do prostor před vchodem do diskotéky, ale „uháněl“ by ke svému autu, které stálo za rohem, aby s ním mohl co nejrychleji odjet. Kdyby odcházející chtěli utéct a všichni tři naskočili do vozidla, zcela jistě by se jejich šance na útěk zvýšily a Svobodovi by je velmi těžko mohli zadržet. Oni to však neudělali a šli se vymočit. To jistě o jejich snaze uprchnout nesvědčí.

Po té, co soud na základě všech provedených důkazů, uzavře zcela kardinální záležitost, zda obžalovaný o stříknutí spreje věděl, či nikoli (jak již bylo uvedeno, zatím tak činí výlučně na základě obžalovaného a jeho bratra), bude se zabývat dalším skutkovým dějem. Z obsahu uvedeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud opět vycházel pouze z výpovědi obžalovaného, částečně tíž z výpovědi jeho bratra, která je však i nadále značně zmatečná, čehož si nelze nepovšimnout. Krajský soud tak přihlédne k výpovědím všech osob, které se ke chvilkovému pobytu obžalovaného před samotným podnikem Stodola vyjadřují, neboť zatím tak nečiní žádným způsobem. Není tak zřejmé, jak hodnotí výpovědi zejména poškozených, Lukáše Svobody, Romana Svobody ml., svědka Kučery. Všichni tito svědci potvrzují, že obžalovaný byl vyzván, aby na místě zůstal, že je volána policie a měl být takto vyzván opakovaně, skutečně vícekrát. Důkazy je jednoznačně potvrzeno, že stran jednání obžalovaného, resp. přinejmenším jednání někoho z osob v jejichž přítomnosti na diskotéku přišel, bylo poškozeným Romanem Svobodou činěno oznámení na

městskou policii, a to v 00.28 hodin (např. svědci Martin Langer, Jan Merkl). Časově šlo tedy evidentně o dobu s stříkání spreje a před střelbou.

K tomuto tvrzení je třeba uvést, že není pravdou, že by svědek Kučera potvrdil slova bratrů Svobodových o tom, že vyzývali Pavla Koblížka, aby vyčkal na místě na příjezd policie a už vůbec ne, že by ho vyzývali opakovaně. Svědek Kučera hovoří o tom, že Roman Svoboda křičel na Pavla Koblížka, že jde volat policii. O tom, že by slyšel výzvu k vyčkání na příjezd policie však svědek Kučera nevyprávěl nic.

O údajných výzvách bratrů Svobodových hovoří pouze oni samotní, žádný jiný svědek je nepotvrzuje. Naopak, svědci hovoří o jiných skutečnostech. A to o tom, o agresivním chování bratrů Svobodových, jež bylo bezesporu příčinou toho, proč se Pavel Koblížek snažil z místa utéct. Kdyby se bratři Svobodovi k Pavlu Koblížkovi nechovali jako smyslů zbavení, neměl by jistě potřebu z místa utíkat.

Těmito skutečnostmi se krajský soud vůbec nezabývá a nečiní z nich žádné závěry. Bude tak opět muset učinit, a pokud bude výpovědi svědků, resp. poškozených stran této fáze považovat za nevěrohodné, vysvětlit, proč je za nevěrohodné považuje, obzvláště za situace, kdy je nepochybně prokázáno, že poškozený Roman Svoboda ml. po stříkání spreje a před samotnou střelbou na městskou policii skutečně telefonoval a oznamoval to, že to byl v podstatě obžalovaný, který jim vystříkal diskotéku.

O tom, proč jsou výpovědi poškozených, tedy Svobodových, o kterých vrchní soud v tomto odstavci hovoří, stran použití obranného spreje, nevěrohodné, jsme se již poměrně obsáhle zmiňovali. S myšlenkou, kterou vrchní soud uvádí ve druhé části tohoto odstavce, že za viníka použití spreje Roman Svoboda ml. od počátku označoval Pavla Koblížka, pak nelze než souhlasit. Roman Svoboda ml. skutečně na městskou policii a také svému otci telefonoval, že sprej v budově diskotéky použil obžalovaný, tedy

Pavel Koblížek, a to přesto, že ho při tom nikdo neviděl. Svědčí to o tom, že Romanu Svobodovi ml. bylo v podstatě jedno, kdo ve skutečnosti sprej použil. O to je věc horší, že celý následný postup organizoval tak, jako by to bylo „jasné“ kdo sprejem stříkal, zkrátka bylo to potřeba „hodit“ na policajta, i když pro to nebyl důkaz. . Připomeňme si rovněž, že to byl bezesporu právě Roman Svoboda ml., kdo zorganizoval mezi účastníky diskotéky „pozdvížení“ kvůli použití spreje. Stejně tak Roman Svoboda ml. v pozici „vedoucího“ vydal svým bratrům pokyn „ať vám neuteče“, který se týkal rovněž osoby Pavla Koblížka.

Pokud jde o návrhy státního zastupitelství na doplnění dokazování v tomto směru, pak to je sice možné (k tomu také viz dále o některých nesprávně provedených důkazech), nicméně vrchní soud je toho názoru, že zejména poškození Lukáš Svoboda a Roman Svoboda ml. se k této záležitosti se k této záležitosti vyjadřují opakovaně celkem jednoznačně – „pouze“ k jejich výpovědím krajský soud vůbec nepřihlíží, nehodnotí je.

Objasnění skutečnosti, zda obžalovanému bylo sděleno, z čeho je poškozenými obviňován, není nejpodstatnější, protože z celé situace, která na místě vznikla, plyne pouze jeden logický závěr – obžalovanému nemusel nikdo sdělovat, z čeho jej viní, neboť situace na místě byla pro osoby poškozené, resp. svědky zcela jednoznačná – skupina osob okolo obžalovaného při svém odchodu (přičemž obžalovaný odcházel poslední) použila obranný sprej, který zamořil dvě místnosti, a proto také se poškození za obžalovaným ihned vydali, volali polici a žádali obžalovaného, aby na místě zůstal a vyčkal příjezdu policie.

Opět stále a stále dokola. Nikdo a nic kromě výpovědí Romama Svobody ml. a Lukáše Svobody nepotvrzuje jejich tvrzení o výzvách k sečkání na příjezd policie, naopak všechny ostatní důkazy hovoří ve prospěch toho, že pro Pavla Koblížka, bylo díky velmi agresivnímu chování Svobodových a to jak verbálnímu, tak

fyzickému, byl útěk z místa jediným možným řešením, které mohlo vést k odvrácení střetu se Svobodovými. Svobodovi Pavla Koblížka, svým jednáním, k útěku z místa vlastně donutili.

V této souvislosti není bez zajímavosti, že v žádné výpovědi obžalovaného není uvedeno to, co by nutně musel učinit snad každý člověk – totiž dotaz na jeho „pronásledovatele“, proč jej pronásledují, čeho se měl dopustit. Není to uvedeno ani v žádné jiné výpovědi svědků. Budiž tato skutečnost podnětem krajskému soudu opět k úvaze, zda obžalovaný věděl, k čemu došlo (tj. stříkání spreje).

Zde opět vrchní soud nehovoří pravdu. Tuto myšlenku také převzal z odvolání státní zástupkyně Lenky Faltusové, aniž by mu vadilo, že to prostě není pravda. Jak Pavel Koblížek, tak jiní svědci o tom totiž hovoří.

Vrchní soud se snaží podsouvat a označovat za logickou myšlenku, že se Pavel Koblížek nedotazoval Svobodových, proč jej pronásledují. To je tvrzení naprosto absurdní. Proč by se jich na to ptal, když mu to bylo velmi důrazně sděleno? Z výpovědi Romana Svobody ml. a dalších svědků totiž vyplývá, že na Pavla Koblížka ihned po té, co vyběhl ven před budovu diskotéky, křičel, proč tam hodil plyn. Například svědek David Kučera uved, cituji: „ Před vchodem jsem slyšel, jak na něj Roman Svoboda křičí: „Co to má bejt, jestli mu hrabe, házet mezi lidi plyn“. Tato výpověď především dokládá, že Roman Svoboda ml. sdělil Pavlu Koblížkovi, „o co jde“ a také to, že od samého počátku Roman Svoboda ml. zveličoval použití spreje. Ve skutečnosti se jednalo se o stříknutí spreje u vchodových dveří diskotéky, nikoliv o „házení plynu mezi lidi“. Sám svědek Roman Svoboda ml. uvedl, cituji: „ Zařval jsem na něj, že je idiot, proč to udělal, že mám na hoře spoustu lidí, že jdu volat policii“. Rovněž to dokládá, že Roman Svoboda nemohl Pavla Koblížka vidět sprejem stříkat, jak se později snažil dokázat, neboť by nemluvil o házení plynu, ale o stříkání plynu.

V dalším vývoji děje vystupuje další podstatná skutečnost, a to, zda obžalovanému bylo vyhrožováno smrtí (obžalovaným prezentováno větou, že ho sejmou). Vrchní soud je nucen konstatovat, že takový závěr krajského soudu vyplývá toliko z výpovědi obžalovaného, resp. jeho bratra a výpovědi poškozených jsou také v tomto nebrány v potaz, resp. především vůbec nehodnoceny. Podmíněně také odvolací soud uvádí, že z žádných dalších dostupných důkazů nevyplývá, že by kdokoliv obžalovanému vyhrožoval smrtí. Podmíněně je tato skutečnost uvedena proto, že je obsažena – resp. obsažena není – i ve výpovědích osob naprosto nestranných, tj. svědků Glencnera a Chalupníka, které však nebyly u hlavního líčení provedena řádným způsobem. Pokud by však vzal odvolací soud veškeré dosavadní důkazy ve spise jako řádně provedené, pak by musel konstatovat, že tvrzení o výhrůžkách smrtí obžalovanému je zcela nepodložené (samozřejmě se tím nemá na mysli případné tvrzení, již v době střelby, které navíc nemělo obsahovat slovo „sejmem“.

Kromě toho musí krajský soud dále zvážit, na kolik je logická a věrohodná situace, kdy v důsledku drobné (nicméně nepříjemné) výtržnosti – vystříkání spreje – se poškození bratři Svobodovi rozhodnou obžalovanému patrně usilovat o život, nebo nejméně o zdraví, a „pro jistotu“ si k takovému údajnému jednání, resp. úmyslu, přivolají policii, to vše s vědomím, že v osobě obžalovaného se také jedná o policistu, resp. strážníka.

V tomto odstavci vrchní soud „ospravedlňuje“ jednání či úmysl bratrů Svobodových. Ve skutečnosti však právě v úmyslu bratrů Svobodových je klíč k celé události. „Zadržovací“ akci jejíž cílem bylo, „zajištění“ Pavla Koblížka řídil Roman Svoboda ml. To je ve spisovém materiálu jednoznačně popsáno. Rovněž z něho vyplývá, že cílem zadržení nebylo předání osoby podezřelé z protiprávního jednání, policii, ale natočení reportáže o tom: „jak ožralý policajt vystříkal plynem diskotéku“. Proto Roman Svoboda ml., jak sám uvádí, telefonoval svému otci, ať o tom přijede natočit reportáž.

Proto také vydal pokyn svým bratrům: „ať vám neuteče“. Proto, aby reportáž měla „šťávu“, také instruoval účastníky diskotéky, jak mají „vypovídat“ o účincích spreje. Proto také přivolal, kromě svého otce i policii. O tom komu zavolá, podle svých slov, uvažoval velmi racionálně. Rozhodl se pro městskou policii ve Vysokém Mýtě, kam se nechal přepojit z okresní centrály městské policie v Ústí nad Orlicí. Městskou policii si vybral proto, že podle jeho zkušeností, by přepojení do Vysokého Mýta, ke státní policii trvalo dlouho. Z jeho výpovědi tedy vyplývá, že za dobu provozování diskoték, které organizoval v různých městech, má s telefonováním na policii zkušenosti. Jinými slovy řečeno, na policii netelefonoval rozhodně prvně, a byl na to zvyklý. Tudíž se z jeho strany nejednalo o nic výjimečného.

Tím nejpodstatnějším faktorem celého pronásledování, je skutečnost, že Svobodovi „chytali“ právě policistu, o čemž dobře věděli. Kdyby se jednalo o civilistu, reportáž, kterou chtěli natočit, by nebyla tak zajímavá a tedy prodejná. Dále to, že Roman Svoboda ml. přivolal policii, ještě neznamena (jak se snaží vrchní soud podsunout), že jeho bratři Lukáš a Roman se nemohli při pronásledování Pavla Koblížka dopustit protiprávního jednání, tedy výhrůžek, nadávek a fyzického napadení. Navíc v době, kdy Lukáš a Radek Svobodovi pronásledovali Pavla Koblížka, ještě před tím, než došlo ke střelbě, Roman Svoboda ml. stačil zdemolovat osobní vozidlo zn. Citroen, jež stálo před budovou diskotéky a o kterém se mylně domníval, že patří Pavlu Koblížkovi. Vozidlo však patřilo jednomu z discjockeyů, proto ho nechali Svobodovi následně odtáhnout do Prahy a opravit. To že poškození vozidla, při svých výpovědích na policii, Svobodovi následně zapírali, překvapující asi není. Když se Roman Svoboda ml. mstil na tomto vozidle, vůbec mu vůbec nevadilo, že je na místo přivolána policie. Pokud očekávaný příjezd policie neodradil Romana Svobodu ml. od poškození auta, těžko lze očekávat, že by to mělo odradit jeho bratry od verbálního i fyzického napadení Pavla Koblížka. Jednání bratrů Svobodových tedy nespočívalo v údajném vyzývání Pavla Koblížka, aby setrval na místě do příjezdu policie, ale šlo o úplně obyčejnou pomstu na

domnělém pachateli. Ostatně žádný ze svědků, a to ani z těch, kteří vypovídali ve prospěch Svobodových, neuvedl, že by slyšel výzvu, směřující k osobě Pavla Koblížka, která by být jen vzdáleně, připomínala výzvu k vyčkání na příjezd policie. Naopak svědci slyšeli: „ty zmrde, ty zkurvysynu“, atd. Přitom tyto jejich údajné „výzvy“ byly tak hlasité, že vzbudily „půl sídliště“. To však vrchními soudu evidentně nevadí. Zkrátka Svobodovi potřebovali mít k dispozici „pachatele“ stříknutí spreje, pro reportáž, kterou spěchal natočit Roman Svoboda st., kameraman TV Prima. Rovněž nelze pominout skutečnost, že nejaktivnější v „nahánění policajta“ byl zastřelený Radek Svoboda, kterého k tomu mohly vést i jiné důvody.

Radek Svoboda měl totiž s policií díky svému opakovanému protizákonnému jednání bohaté zkušenosti, a nyní se mu zřejmě naskytla příležitost „vyrovnat účty“. Navíc byl Radek Svoboda v době tohoto incidentu, policií vyšetřován, jako podezřelý, ze zápalného útoku, na konkurenční diskotéku v Moravské Třebové, tedy ve městě, kde bratři Svobodové rovněž působili. Radek Svoboda se kvůli tomuto podezření, měl v dohledné době podrobit výsledku na detektoru lži. K tomu však již nedošlo. O tom, že hlavním cílem „pronásledovací akce“ Svobodových bylo natočit reportáž pro TV Prima, svědčí rovněž skutečnost, že otec Roman Svoboda starší, společně s Bohumilem Roubem - který rovněž pracuje pro TV Prima, přijeli za malou chvíli po incidentu, na místo události. Reportáž o události skutečně natočili. Bohužel již nebyla pouze o „spreji na diskotéce“, ale také o smrti a zranění bratrů Svobodových. O tom, jaký byl skutečný důvod tohoto pronásledování, svědčí dále fakt, že Roman Svoboda ml. po celou dobu, pronásledování Pavla Koblížka, telefonoval se svým otcem Romanem Svobodou starším, a to i v době, kdy již začala střelba, o čemž ho informoval. Znamená to tedy, že jak Roman Svoboda starší, tak Roman Svoboda mladší, dobře věděli, že Radek a Lukáš Svobodovi pronásledují strážníka městské policie, který dával jednoznačně najevo, že se hodlá bránit. Přesto Radka a Lukáše z jeho pronásledování neodvolali. Zkrátka chtěli natočit

reportáž za každou cenu. Zřejmě jim nedošlo, jak ta cena bude vysoká.

Dále je třeba vzít v potaz skutečnost, jaké měl v době incidentu, Pavel Koblížek o Svobodových informace. Ve Vysokém Mýtě nebylo totiž žádným tajemstvím, že bratři Svobodovi se chovají ke svým hostům agresivně. To jako strážník městské policie Pavel Koblížek bezesporu věděl. Vrchnímu soudu také uniklo, že se na Pavla Koblížka, před incidentem, obrátil jeho známý, který chtěl poradit ve věci napadení svého syna, právě ze strany bratrů Svobodových. Ten známý se ho v ptal, co má dělat s tím, když jeho syna velmi nevybíravým způsobem napadla obsluha Stodoly za to, že rozlil pivo. Měli ho zbít a svléknout. On pak musel jít domů svlečený. Když toho známého Pavel Koblížek nabádal k podání trestního oznámení na policii, uvedl, že má ze Svobodových strach a s událostí nechtěl dále řešit.

Nyní je na místě se zmínit o velice důležitých důkazech, v podstatě nestranných, a to jsou výpovědi svědků zejména Glencnera a Chalupníka, ale např. také svědka Dobiáše a svědkyně Hlavaté. Jde o svědky, kteří bezprostředně před střelbou, nebo i v jejím průběhu (jestliže se vezme v úvahu první tzv. varovný výstřel), případně po ní, cosi viděli a slyšeli.

Především je i z použitelných částí výpovědí svědků Glencnera a Chalupníka zřejmé, že mluvili o tom, že viděli (mimořádná důležitost zejména výpovědi svědka Glencnera) **dvě skupiny** osob, které se pohybovaly proti sobě, resp. Jedna ustupovala, druhá šla za ním. Ani jeden ze svědků se nezmiňuje o tom, že by komukoli bylo vyhrožováno, natož smrtí. Popisují pouze nadávky, i vulgární, z obou stran, ale žádné vyhrožování. Výpovědi svědků Glencnera a Chalupníka sice krajský soud konstatuje, ale pouze jako prezentaci provedených důkazů, a nečiní z nich naprosto žádné závěry

směrem ke skutkovému stavu.

Je pravdou, jak vrchní soud uvádí, že se jedná o velmi důležité důkazy v podstatě nestranných svědků. Nelze si však nepovšimnout jak tyto důkazy vrchní soud jednostranně a účelově hodnotí a „využívá“ je k odůvodnění svého závěru. Tedy, že Svobodovi jednali v úmyslu zadržet osobu podezřelou a že Pavel Koblížek z nich nemohl mít strach obzvláště, když při incidentu v jeho blízkosti měl být bratr Vlastimil.

Z výpovědí svědků však nevyplývá, že by to bylo tak, jak tvrdí vrchní soud. Předně je třeba uvést, že všechny zmiňované svědky buď vzbudil nebo upoutal neobvyklý hluk venku na ulici. Z toho lze usuzovat, že by to bylo v blízkosti rušného provozu budovy diskotéky, kde jsou lidé na hluk zvyklí, jednalo se o cosi neobvyklého, tedy více hlučného.

Svědék Dobiáš uvedl, cituji: „No a následně po tý ráně se ozval hlas, silný křik: „Ty zmrde, ty tady budeš střílet?“ Jak lze chápat tuto větu? Je to nadávka a nebo výhružka? Je to zcela jednoznačně obojí. Co bude činit po této otázce její autor? Otočí se a půjde pryč? Zcela jistě ne. Dále, cituji: „No a pak jakoby dusot, běh, jako když někdo utíká, něco v tom smyslu, jako když se hnali ulicí dolů a následně ještě další výhružky typu, ty zkurvysynu, ty hlasy se vzdalovaly“. Dále, kdyby tedy byl na místě i bratr Pavla Koblížka Vlastimil, jaké by bylo logické použít oslovení? Zcela jistě „vy zmrdi,“ atd, a nikoliv „ty zmrde“, atd. Například podle svědka Dobiáše však padaly slova „Ty zmrde, ty zkurvysynu“. Svědčí to tedy o tom, že v době incidentu byl na místě Pavel Koblížek sám, tedy bez svého bratra. Z těchto slov svědka také vyplývá, že k běhu, dusotu a utíkání došlo v reakci na uvedený výstřel. Svědek Dobiáš nehovoří o tom, že by Pavla Koblížka Svobodovi vyzývali k setrvání na místě z důvodu přivolání policie. Hovoří o nadávkách, vyhrožování a následném běhu.

V této souvislosti nelze pominout skutečnost, že pouhé řvaní a nadávání může zcela jistě v člověku, stejně jako ve zvířeti, vyvolat pocity strachu. Křičí-li člověk například na psa nebo kočku také

dostanou strach, aniž by jeho slovům rozuměli. Stačí samotný křik. Stejně to je u lidí.

Svědčyně Hlavatá uvedla: cituji: „ Asi o půl jedný jsem se vzbudila, hroznej řev byl na ulici, hroznej. Jako když někdo běží, nevím. Já tomu moc nevěnovala pozornost. A pak byly ty dva výstřely, pak byla chvilinku pauzinka, pak byly další dva. No a pak tam někdo křičel, nechte mě bej, ale to bylo takový zoufalý, to bylo slyšet úplně jasně.“ Co tedy z uvedeného svědectví vyplývá o počtu lidí na místě? Vyplývá z ní, že jeden člověk mluví k více lidem a ještě k tomu zoufalým hlasem. Kdyby hovořil za dva, jistě by uvedl, „nechte nás bejt“, to se ale nestalo. Že by tato slova pronesl někdo z bratrů Svobodových lze vyloučit podle oslovení. Jestliže mu před chvílí nadávali: „ty zkurvysyne, ty zmrde“, určitě by mu nyní nevykali. Svědkyně Hlavatá, která spala a vzbudil ji, cituji: „hroznej“, opakuje „hroznej“ řev. Ptám se tedy, to bylo vyzývání ze strany Svobodových, aby Pavel Koblížek počkal na policii? Nikoliv, bylo to velmi agresivní jednání, směřující k pomstě na „policajtoj“ a k jeho „chycení“, aby mohla být natočena reportáž.

Výše uvedené skutečnosti však vrchní soud vůbec nezmiňuje a bazíruje výhradně na výpovědích svědků Chalupníka a Glencnera, z kterých má vyplývat, že v době incidentu Pavel Koblížek nebyl na místě sám. Ale byl s ním jeho bratr a proto, že se Pavel Koblížek neměl čeho obávat. Při podrobném hodnocení opakovaných výpovědí obou svědků, však nelze jednoznačně dovodit, jak správně si zapamatovali a interpretovali pohyb a počet lidí na místě. Například svědek Glencner ve své první výpovědi ze zde 21. 12. 2014 uvedl, cituji: „Jeden z nich více méně couval při chůzi po silnici. Ten muž, co couval, měl napřaženou ruku ve směru k mužům, co jej následovali“. Teprve až u soudu, se do výpovědi „zamotal“ a připustil, že se mohlo jednat o dvě skupiny osob. Je také zřejmé, proč se do své vlastní výpovědi zamotal. Byl totiž podroben řadě nepříjemných otázek zmocněnce Svobodových Pavla Jelínka, který si dal velmi záležet, aby „zapracoval“ na jediném nestranném svědkovi, který na policii uvedl, že byl Pavel Koblížek fyziky napaden a zpochybil tak jeho výpověď. To zase

před Pavlem Jelínkem klobouk dolů. Byl dobře připraven a se svědkem si „hravě“ poradil. Za těchto okolností je zřejmé, proč vrchní soud opakovaně navrhoval stále dokola vyslyšení stejných svědků, tedy Glencnera a Chalupníka. Jde o to, aby tito svědci, kteří původně vypovídali ve prospěch Pavla Koblížka, znejistěli a sami už nevěděli, co vlastně viděli, co vypověděli a co je vlastně skutečnost. Na základě jejich výpovědí se pak vrchní soud snažil „dokázat“, že Pavel Koblížek nebyl na místě střelby sám, ale byl tam s ním jeho bratr Vlastimil, a proto se vlastně neměl Svobodových obávat. Kdo byl u trestního soudu jako svědek ví, že se nejedná a nic příjemného a jak snadné je člověka v takové situaci „vykolejit“. A o to tady právě šlo. Například svědek Glencner byl z pokynu vrchního soudu předvolán, a vypovídal u soudu, stále ke stejné věci třikrát. Nehovořím o počtu jeho výpovědí na policii.

Sami bratři Svobodovi o přítomnosti Vlastimila Koblížka v místě závěrečné fáze incidentu ve svých výpovědích hovoří rozdílně a nejednoznačně. Zcela jednoznačně se však vyjádřili do náčrtku místa události, respektive do leteckého snímku místa, kam označili rozmístění jednotlivých osob. Lukáš Svoboda místo, kde se měl nacházet Vlastimil Koblížek, vůbec neoznačil. Je to logické, protože Lukáš Svoboda, díky značné vzdálenosti Vlastimila Koblížka od místa, kde došlo ke zraňující střelbě, vidět nemohl. A Roman Svoboda ml. označil místo, kde se v závěrečné fázi incidentu, Vlastimil Koblížek nacházel, na rohu domu, kde se setkávají ulice Chmelová a Pivovarská. Tedy na místě vzdáleném 70 metrů od místa střelby. Místo, které označil Roman Svoboda ml. se v podstatě shoduje s místem, které popsal Vlastimil Koblížek.

Po celou dobu vyjadřování se k tomuto rozsudku se pokud možno zdržuji argumentace, která by vyplývala z výpovědí bratrů Koblížkových. To proto, že by mohly být považovány za účelové. Tentokrát však učiním výjimku. Za zmínku totiž stojí fakt, že oba bratři Koblížkové shodně a od samého počátku vyšetřování a také pak před soudem, stále stejně uvádějí, že když došlo k fyzickému kontaktu Pavla Koblížka se Svobodovými a také střelbě proti jejich tělům, Vlastimil Koblížek byl na jiném místě, které se nacházelo

blíže k budově diskotéky, proto incident neviděl. Zamyslíme-li se nad touto skutečností. Kdyby se Koblížkovi rozhodli lhát, a chtěli si „přilepšit“, bylo by pro ně zcela jistě výhodnější tvrdit, že Vlastimil Koblížek u závěru incidentu byl a vše viděl, aby tak mohl podpořit výpověď svého brata. Oni tak ale neučinili a vzájemně si své výpovědi nepotvrzují. Co to může znamenat? Pouze jedinou věc. A to, že prostě nelžou a bylo to tak, jak oba nezávisle na sobě vypověděli. Oba dva takto vypověděli v podstatě bezprostředně po svém zadržení policií, při kterém byli od sebe odděleni, tedy v době, kdy se nemohli domluvit. Znamená to tedy, že v době vrcholící fáze incidentu, byl Pavel Koblížek s bratry Svobodovým, na místě, sám. Tudíž jeho obavy, ze Svobodových, nemohly být, přítomností bratra Vlastimila, sníženy.

Uvedenou skutečnost bude muset krajský soud velice pečlivě zhodnotit, neboť pokud by se ukázala býti pravdivou, pak by situace byla taková, že ulicí nešel samotný obžalovaný, pronásledován třemi velice statnými muži, kteří mu vyhrožovali smrtí, ale že před třemi statnými, neozbrojenými muži, ustupovali nejméně dva fyzicky dobře disponovaní a ozbrojení muži. Je zřejmé, že za takové situace dostává úvaha o nutné obraně ze strany obžalovaného poněkud jiný rozměr. V každém případě současné jednoznačné tvrzení krajského soudu, že poškození byli jednoznačně útočníky, a obžalovaný obráncem, je zcela nepřipadné a nereflektující všechny provedené důkazy.

Pokud pak jde o ony vadně provedené důkazy, pak lze uvést pávě uvést výpovědi svědků Glencnera, Chalupníka, Davida Kučery. Zejména totiž výpovědi svědků Glencnera a Chalupníka doznaly u hlavního líčení dosti podstatných změn, na rozdíl od jejich výpovědi v přípravném řízení. Výpověď svědka Chalupníka byla u hlavního líčení poněkud zmatečná, zejména však oba svědci poněkud pozoruhodně na rozdíl od přípravného řízení nebyli schopni jasně rozlišit, zda se v daném případě jednalo o dvě skupiny osob. Krajský soud pak jejich výpovědi z přípravného řízení nepřčetl ve

smyslu § 211 odst. 3 písm. a) tr. ř., neprovedl tedy vůbec výpovědi z přípravného řízení, nedotázal se jasně svědků na důvody změny výpovědi, a v té souvislosti na to, proč v přípravném řízení vypovídali tak, jak vypovídali. V kontextu celého případu pak nehodnotil výpovědi svědků vůbec, ač jde také zcela o stěžejní záležitost.

Zde opět vrchní soud apeluje na údajnou důležitost výpovědí svědku Chalupníka a Glencnera. Ptá se, z jakého důvodu se jich krajský soud neptal na to, proč o počtu lidí na místě střelby, vypovídali u soudu jinak než před policií. Při tom odpověď na tuto otázku velmi dobře zná. Jak je výše uvedeno, tito svědci byly zcela záměrně „zblbnuti“ mnohočetnými otázkami zmocněnce Svobodových Pavla Jelínka a stejně tak opakovanými výslechy. To je ze zvukového záznamu soudního přelíčení zcela evidentní, takže si toho bezesporu vrchní soud je vědom. Nabízí se však jiná otázka, a to, proč se vrchní soud neptal obdobně bratrů Svobodových, když také oni víckrát změnili své výpovědi a u soudu uváděli jiné skutečnosti, než před policií? To však vrchnímu soudu patrně nevádí.

V dalším řízení proto soud znovu vyslechne svědky Glencnera, Chalupníka a Davida Kučeru, provede řádným způsobem jejich výpovědi z přípravného řízení a bude je při určování skutkového děje (a z něj vyplývajícího právního posouzení věci) hodnotit. Vrchní soud činí pouze poznámku, že výpovědi z přípravného řízení nejsou o nic méně důležité, mají stejnou vypovídající hodnotu jako výpovědi u hlavního líčení (v mnoha případech též vyšší, neboť paměťová stopa je samozřejmě silnější, jestliže jde i o výslech učiněná krátce po zkoumané události). O správnosti obsahu výpovědi svědků v přípravném řízení nelze naprosto pochybovat, výslechů byl mimo jiné přítomen obhájce obžalovaného, který vykonává obhajobu velice aktivně a při jakýchkoliv nesrovnalostech by jistě zasáhl.

A stále to stejné dokola. V tomto odstavci opět vrchní soud

vyzdvihuje důležitost výpovědí uvedených svědků a obhájí tak své rozhodnutí rozsudek krajského soudu zrušit. Také naznačuje jakým směrem se bude jeho následující postup ubírat, tedy o co se bude na příště opírat. Paradoxem je, že vrchní soud ve své poznámce vyzdvihuje důležitost a věrohodnost výpovědí svědků v přípravném řízení (tedy před policií), když se sám podle toho zcela neřídí. Vůbec nehodnotí to, jak zejména Svobodovi vypovídali v přípravném řízení a kolikrát téměř ve všech skutečnostech změnili svou výpověď, podle toho, jak se situace vyvíjela a z těchto několikrátě změněných výpovědí si uvedený soud vybral vždy jen tu, která se mu nejvíce hodila k vynesení odsuzujícího rozsudku.

Svědků se lze samozřejmě dotázat, zda slyšeli výhrůžky ze strany poškozených směrem k obžalovanému, nicméně nelze nepodotknout, že o ničem takovém svědci nehovořili – mluvili pouze o nadávkách.

K tomu co, kdo ze svědků slyšel, lze dle obsahu spisového materiálu vyslechnout ještě svědky Miluši Hlavatou, Mariana Podlužanského, Lumíra Dobiáše. Ani jeden z těchto svědků nepotvrzuje výhrůžky směrem k obžalovanému. Vrchní soud tímto vyjádřením neukládá krajskému soudu povinnost jmenované svědky osobně vyslechnout, dává mu tuto možnost pouze do úvahy k eventuálnímu kvalitnějšímu zjištění, co kdo slyšel.

Zde opět vrchní soud neskrytě prezentuje svoji snahu zlehčovat agresivní jednání bratrů Svobodových s tím, že Pavlu Koblížkovi pouze nadávali a nikoliv vyhrožovali. Jestliže svědci vypovídají, citují: „ty zkurvysynu, ty zmrde, ty tady budeš střílet, nechte mě bejt, bylo to takové zoufalé, byl to hrozný dusot, jako když ženou stádo chlapů“, atd., co z toho vyplývá? Že se jednalo pouze o nevinné nadávky, jako když si nadávají děti na pískovišti? To jistě ne. Z celkového vyhodnocení situace na místě činu vyplývá, že se jednalo o agresivní útok proti osobě Pavla Koblížka bez ohledu na to, jestli svědci uvádějí či neuvádějí, že slyšeli: „my ti uděláme to či

ono“

7.

Po zhodnocení toho, jaký byl vlastně postup dolů ulicí Chmelovou, bude krajský soud muset upřesnit skutková zjištění stran samotné střelby a těch událostí, které proběhly bezprostředně v souvislosti s ní. Bude proto opět velice pečlivě hodnotit zejména výpovědi osob nezaujatých, především svědka Glencnera, ke které dosud ani v tomto směru vůbec nepřihlédl. Jestliže uzavře, že střelba (několik výstřelů) se ozvala v době cca 1 – 10 sekund (dosud tak svědek určuje) poté, co obě skupiny (pokud půjde o dvě skupiny) zmizely svědkovi z dohledu za trafostanicí, pak je zřejmé, že výpověď obžalovaného je nevěrohodná, neboť události jím popisované by se časově prostě nedaly stihnout.

Zde je na místě uvést, následující. Na jednom místě vrchní soud označuje úvahu krajského soudu o výpovědi svědkyně Pechancové, týkající se údajné doby stříkání spreje v rozsahu 2 – 3 sekund, jako úvahu demagogickou. Zatím co zde, výpověď svědka Glencnera o době cca 1 – 10 sekund, sám posuzuje jako smysluplnou a využívá ji k tvrzení, že výpověď Pavla Koblížka je nevěrohodná. Takže zatím co hodnotit vážně výpověď Pechancové o době 2 – 3 sekund je podle vrchního soudu demagogické ale hodnotit výpověď Glencnera o časovém údaji 1 – 10 sekund demagogické není. Má tedy vrchní soud na hodnocení dvojí metr? Nehledě na to, že vrchní soud jen o něco výše kritizoval rozdíl ve výpovědi svědka Glencnera před policií a u soudu, a vůbec nebere v potaz, co tento svědek původně vypověděl dne 8. 1. 2015, cituji: „Tak jeden z nich zrychlil, udělal takové 3 – 4 rychlejší kroky a dostal se do předstihu té druhé skupiny.“ Taková výpověď totiž naprosto koresponduje s výpovědí Pavla Koblížka, že najednou Radek Svoboda zrychlil a skočil na něj jako první. To znamená, že ke střelbě by došlo skutečně v krátké době po té co, osoby zmizely svědku Glencnerovi z dohledu.

K výpovědím svědků Glencnera a Chalupníka činí vrchní soud ještě postřeh, že ze zvukového záznamu o hlavním líčení je zřejmé, že svědek Glencner ohledně vzdálenosti mezi osobami uvedl, že šlo o vzdálenost asi deseti metrů, nikoliv padesáti, jak je chybě uvedeno v protokole na čl. 1571 spisu.

U výpovědi svědka Chalupníka, která je u hlavního líčení poněkud zmatečná (na rozdíl od výpovědi v přípravném řízení), lze ze zvukového záznamu z hlavního líčení zjistit, že svědek uvedl, že je probudil nějaký zvuk, aby se vzápětí opravil, že je vzrušil“ (viz. čl. 1591 spisu), nikoliv probudil, ač přípravném řízení uváděl také , že se probudil. Tato skutečnost by i s ohledem na kalendářní věk svědka mohla mít vliv na schopnost jeho vnímání (ale také samozřejmě nemusela).

V této části vrchní soud upozorňuje na možnost, že věk svědka Chalupníka může mít vliv na schopnost jeho vnímání (podle mého názoru věk svědka Chalupníka nikterak schopnost jeho vnímání neovlivňuje). Vrchní soud opět zamlčuje, jakému psychickému „tlaku“ byl tento svědek ze strany zmocněnce Svobodových Pavla Jelínka vystaven. Sám však na důležitosti výpovědi svědka Chalupníka tento soud bazíruje a části jeho výpovědí velmi ochotně přijímá jako věrohodné.

V souvislosti s touto částí skutkového děje je dle názoru vrchního soudu prokázáno, že střelba na poškozené proběhla v podstatě z těsné blízkosti – o tom vypovídají jak dva znalecké posudky z odvětví soudního lékařství, tak vyjádření z odvětví balistiky. Není o tom sporu, že a veškeré úvahy o možné zaujatosti znalce MUDr. Havla jsou tak bezpředmětné, neboť jeho závěry (a závěry znalce MUDr. Āoupalíka) jsou víceméně ve shodě se závěry znalce prof. MUDr. Ivana Boušky, který vypracovával znalecký posudek na základě žádosti poškozených (je zcela nedůležité zda se střílelo ze vzdálenosti od 0 do 50 cm).

K tomu je třeba upřesnit, že MUDr. Havel vypracoval znalecké posudky o zranění Radka a Lukáše Svobodových, tak jako

v desítkách, možná stovkách jiných případů, na žádost policie. Z těchto posudků vyplynulo, že Pavel Koblížek střílel proti tělům Svobodových z bezprostřední blízkosti. To však nehovoří ve prospěch Svobodových, ale ve prospěch Pavla Koblížka. Dokládá to, že Svobodovi byli s Koblížkem v těsném fyzickém kontaktu, který oni popírali. Protože si Svobodovi byli vědomi důležitosti tohoto zjištění, objednali si posudek od jiného znalce, prof. MUDr. Ivana Boušky. Podotýkám, že posudek tohoto znalce hradili Svobodovi. V kuloárech se hovoří o částce sto tisíc korun. Ten pak ve svém posudku uvedl, že se mohlo střílet až ze vzdálenosti až 50 centimetrů. Důležitosti toho, z jaké vzdálenosti se střílelo si byli rovněž vědomi znalci z oboru balistiky, mechanoskopie a chemie, kteří se touto otázkou zabývali ve svých mnohočetných zkušebních pokusech. Vzdálenosti střelby se totiž jedním z klíčových důkazů, který vypovídá nejen o způsobu střelby, ale také o důvodu střelby. Těžko si lze totiž představit, že kdyby chtěl člověk ozbrojený, střelnou zbraní někoho usmrtit, vybral by si pro vystřelení, nejméně výhodnou pozici, tedy polohu v leže na zádech a nejméně výhodný okamžik, tedy dobu, kdy se jeho „oběť“ nachází nad ním. To všechno však pro vrchní soud vůbec nic neznamená. Protože vzdálenost, z které bylo proti tělům Svobodových vystřeleno jednoznačně hovoří ve prospěch Pavla Koblížka, musel si tento soud nějak poradit. Udělal to velmi jednoduše. Podle něj, cituji:

„je zcela nedůležité, zda se střílelo ze vzdálenosti od 0 do 50 cm“. Vrchní soud jinými slovy říká: „pro moje rozhodnutí není důležité, jaké důkazy jsou ve spise obsaženy“. Nehledě na to, že v 21. století by bylo velmi jednoduché pomocí počítačové animace, znázornit vzájemnou polohu střelce a bratrů Svobodových a také dráhu zraňujících střel. To však vrchní soud nemohl připustit, neboť by to dokazovalo, že Pavel Koblížek ležel na zádech a střílel proti Svobodovým, kteří se nacházeli nad ním. Kdyby se k takové animaci přiřadily výsledky posudků a expertíz z oboru balistiky, biologie a chemie, atd., musel by také vrchní soud Pavla Koblížka osvobodit. Jestliže si tedy vrchní soud připravoval půdu pro odsouzení Pavla Koblížka za vraždu, nezbývalo mu nic jiného, než

výsledky těchto expertíz a posudků záměrně ignorovat.

Byť je z výpovědi znalce MUDr. Havla zřejmé, že určitým směrem straní obžalovanému (snaží se vysvětlit vznik střelných ran, ač ho o to původně nikdo nežádal, a hodnotí v tom směru výpověď obžalovaného jako věrohodnou), pak proti závěrům, že šlo o střelbu prakticky z bezprostřední blízkosti nelze s ohledem na odborné vyjádření z odvětví balistiky a posudek prof. MUDr. Boušky ničeho namítat.

Nelze souhlasit s tímto tvrzením vrchního soudu, že znalec MUDr. Havel straní obžalovanému a snaží se vysvětlit vznik střelných ran, ač ho o to původně nikdo nežádal a hodnotí v tom směru výpověď obžalovaného jako věrohodnou. Totiž v žádosti, kterou vyšetřovatel policie vrchní komisař Vychytil zaslal soudnímu znalci MUDr. Havlovi, byly mimo jiné přiloženy výpovědi bratrů Svobodových a výpověď Pavla Koblížka. Žádost rovněž obsahovala řadu otázek. Otázka č. 4, kterou, mimo jiné, položil vrchní komisař Vychytil MUDr. Havlovi zní, cituji: „Určete, pokud lze, vzájemné postavení útočníka a poškozeného Lukáše Svobody v okamžiku vedení útoku“. Dále v otázce číslo 9 uvádí, cituji: „Uveďte další skutečnosti, které považujete za nutné a vhodné v posudku uvést“.

V odpovědi na tyto otázky MUDr. Havel mimo jiné uvádí, cituji:

„k výstřelu došlo s největší pravděpodobností v situaci a vzájemné poloze střelce a poškozeného, kterou popsal ve své výpovědi Pavel Koblížek, tedy že střelec se nacházel v poloze v leže a vystřelil tím způsobem, že přiložil zbraň do oblasti levého třísla poškozeného, který se nacházel v této době s největší pravděpodobností v poloze v kleče nad nebo spíše vedle těla střelce, hlaveň se nacházela v okamžiku výstřelu v kontaktu s tělem poškozeného. Výpovědi svědků události (Lukáš Svoboda, Roman Svoboda), které popisují střelbu na vzdálenost několika metrů do stojící osoby, ze soudně lékařského hlediska v žádném případě neodpovídají objektivně zjištěnému zranění. Popis události ze strany P. Koblížka vznik uvedeného poranění ze soudně lékařského hlediska velmi

uspokojivě vysvětlují“. Je tedy zřejmé, že MUDr. Havel použil výpověď Pavla Koblížka a bratrů Svobodových k demonstraci svých zjištění a odpovědi na uvedené otázky. Jistě z toho nelze usuzovat, že straní obžalovanému, pouze zhodnotil svá zjištění. To se však vrchnímu soudu nehodí. Proto se musí při „obhajobě“ svého rozsudku uchýlovat i k obviňování znalce MUDr. Havla, který pouze rutinně konal svou práci.

Samozřejmě je namístě uvést, že výpovědi poškozených Lukáše Svobody a Romana Svobody ml. ohledně vzdálenosti střelby jsou nevěrohodné – (pozn. – to však vůbec neznamená, že jsou nevěrohodné veškeré další skutečnosti, které poškození v této věci uvedli). Jestliže však krajský soud vysvětluje určité nepřesnosti ve výpovědi obžalovaného jeho tehdejším aktuálním rozpoložením, pak by neměl zapomínat, že poškození ze svého hlediska zažili událost daleko traumatictější, než obžalovaný – poškozený Lukáš Svoboda byl těžce zraněn, jeho bratr Radek usmrčen. Ať již se jednalo o nutnou obranu či nikoliv, pak tyto skutečnosti nutně musely po psychické stránce ovlivnit správnost vylíčení celé věci poškozenými, zejména v době těsně před střelbou, resp. v jejím průběhu.

Nelze než souhlasit s úvahou vrchního soudu, že pro Svobodovi, byla tato tragická událost traumatizující. To se však pochopitelně týká také Pavla Koblížka. Zřejmě však není na místě, spekulovat o tom kdo byl více traumatizován, zda Svobodovi nebo Pavel Koblížek. Kdo nezažil jaké to je, může si jen velmi těžko představit, co člověk prožívá, když přijde o bratra nebo když je sám velmi těžce postřelen. Rovněž tak kdo to nezažil, jaké to je, zastřelit či postřelit někoho jiného, těžko si může představit, co se odehrává s jeho psychikou. Proto bych nepovažoval za příliš vhodné, snažit se hodnotit, kdo byl více traumatizován. Zcela jistě tyto traumatizující zážitky mohly neblahým způsobem ovlivnit správné vybavení si prožitých událostí u obou zúčastněných stran. Co však za zmínku bezesporu stojí je fakt, že Pavel Koblížek

vypovídal po celou dobu vyšetřování před policií i průběhu soudního řízení o všech skutečnostech stále stejně, bez jediné změny své výpovědi. Nehledě na to, že jako obviněný a následně obžalovaný nemusel vypovídat vůbec. Zatím co bratři Svobodovi, změnili u řady různých skutečností výpověď několikrát. Jednak ve snaze přizpůsobit svá tvrzení výsledkům vyšetřování a znaleckých expertíz podle toho, jak se je postupně dozvídali tak, aby co nejvíce uškodili Pavlu Koblížkovi a sami zakryli svůj podíl na následcích tohoto incidentu. Změny všech výpovědí Svobodových, by stály za samostatný rozbor. Za všechny si uveďme alespoň jeden příklad. Svobodovi při výsleších na policii a při rekonstrukci na místě činu uváděli, že Pavel Koblížek na ně střílel ve stoje, ze vzdálenosti několika metrů. Při rekonstrukci Lukáš Svoboda dokonce uvedl, že vzdálenost mezi ním a střílejícím Pavlem Koblížkem, byla jedenáct metrů. Když však Svobodovi obdrželi výsledky znaleckých posudků a expertíz, v důsledku toho začali tuto vzdálenost rapidně zkracovat, a to až na dva metry. Rovněž začali tvrdit, že Pavel Koblížek při střelbě proti jejich tělům nestál, ale byl v poloze v kleče či v podřepu. To proto, aby se jejich vzájemná poloha co nejvíce přibližovala výsledkům expertíz. Takové vykalkulované počínání nemá s ovlivněním paměti traumatickými zážitky nic společného. Takové počínání spíše souvisí s křivou výpovědí.

Zcela objektivní by však byl za současného stavu závěr, že ani výpověď samotného obžalovaného stran okolností střelby a zranění, resp. usmrcení poškozených, neodpovídá zjištěným důkazům. Pro vrchní soud by byl prozatím (dosud nehodnoceny výpovědi svědků Glencnera, Chalupníka, Vlastimila Koblížka, poškozených Lukáše a Romana ml. Svobodových ve všech souvislostech) odpovídající závěr ten, že přesné okolnosti střelby zůstávají neobjasněny.

A opět jsou na pořadu „oblíbenci“ vrchního soudu, svědek Glencner a Chalupník. Po kolikáté již?

Co je však důležité, že v době kdy vrchní soud vyslovil tuto

úvahu, bylo možné okolnosti střelby považovat za objasněné. To za jakých okolností byl Lukáš Svoboda postřelen a Radek Svoboda zastřelen, vyplývá ze znaleckých posudků, z oboru soudního lékařství, genetiky a biologie, balistiky, fyzikální chemie a mechanoskopie. Co je však zcela šokující, je fakt, že pokud vrchní soud považoval okolnosti střelby za neobjasněné, proč ukládal krajskému soudu provést opakované výslechy již vyslechnutých svědků, zejména Glencnera a Chalupníka, namísto důkladného zhodnocení výsledků znaleckých expertíz. Znovu opakuji. Proč vrchní soud, pokud považoval okolnosti střelby za neobjasněné, nenařídil krajskému soudu zpracování počítačové animace vzájemných poloh střelce a poškozených Svobodových, s vyznačením jednotlivých stop, zejména směru a dráhy vypálených střel? Odpověď je nasnadě. Tento postup vrchního soudu, je sice šokující, ale pochopitelný. Plně totiž koresponduje se snahou tohoto soudu „ospravedlnit“ odsouzení Pavla Koblížka za vraždu, k čemuž se tento soud evidentně chystal. Jinak řečeno, stav objasnění okolností střelby, který krajskému soudu postačoval k osvobození Pavla Koblížka, vrchní soud potřeboval zpochybnit a důkazy záměrně zamlžit. Proto zvolil takovýto postup.

Obžalovaný byl totiž v rámci svých výpovědí a zejména prováděné rekonstrukce naprosto sebejistý v prezentování skutkového děje, takže argument o jeho případné neschopnosti věc vylíčit přesně se uplatnit nemůže.

Je až neuvěřitelné, jak „logické“ závěry vrchní soud činí. To, že Pavel Koblížek o něčem vypovídá sebejistě, přece ještě neznámá, že si události pamatuje přesně tak, jak se staly. Sebejisté vystupování a zapamatování si prožitých událostí, jsou dvě naprosto odlišné věci. Nehledě na to, že vystupování Pavla Koblížka, které vrchní soud hodnotí jako sebejisté, je pro něho chováním standardním a přirozeným.

Přitom předváděl (Pavel Koblížek) postřelení nejen poškozeného Radka Svobody, ale i Lukáše Svobody způsobem, jakým k jejich

zranění mohlo dojít jen velmi těžko. U Radka Svobody předváděl přiložení zbraně k levému boku poškozeného, směrem spíše ještě k břichu, ač ve skutečnosti byl vstřel na pravé polovině boku poškozeného, spíše takřka již na zádech. Krajský soud nechť zváží, zda by k takovému zranění mohlo dojít při obžalovaným popisované potyčce, kdy jej měl poškozený Radek Svoboda rdousit oběma rukama (mimochodem ač věděl, že obžalovaný má v pravé ruce revolver), a obžalovaný, takřka již bez sil (v důsledku trvajících rdoušení) se snažil levou rukou uchopit poškozeného za pravé rameno a stáhnout ho dolů (z pohledu obžalovaného na levou stranu), což se mu již nepodařilo, proto vystřelil. Sám krajský soud při tom poukazuje na fyzickou mohutnost poškozených (Radek Svoboda 89 kg, 186 cm).

Z výpovědi svědků vyplývá, že Svobodovi velmi dobře věděli, že je Pavel Koblížek ozbrojen střelnou zbraní. Například svědek Dobiáš uvedl, že slyšel, cituji: „ Ty zmrde, ty tady budeš střílet?“ „Ty zkurvysynu“. Svědek Glencner uvedl, že slyšel, cituji: „ Klidně mě zastřel, mě je to jedno“ „Klidně si mě zastřel, já se Tě nebojím“. Svědek Chalupník uvedl, že slyšel, cituji: „Jestli ho zastřelíš, tak Tě zabiju“. Přesto Pavla Koblížka „nenechali, být“ a chtěli ho chytit, aby jejich otec, mohl natočit reportáž.

Pokud se týká střelby na Radka Svobodu z pravé či levé strany je třeba vzít v potaz, že podle zjištěných stop, mohlo v době, kdy se Pavel Koblížek nacházel pod Radkem Svobodu dojít při vzájemné potyčce k rotaci Koblížkova těla, a jeho natočení k pravému boku Radka Svobody, když se chtěl z polohy pod jeho tělem vymanit, aniž by si to jmenovaný pamatoval. To vyplývá jednak z posudku MUDr. Havla a také o tom svědčí stopa - krev Radka Svobody, která byla zajištěna nejen na brýlích Pavla Koblížka ale také na kapuci jeho bundy, tedy na jeho zádech. Jak by se tedy dostala krev Radka Svobody na brýle Pavla Koblížka, kdyby se nenacházel pod ním? Jak by se dostala krev Radka Svobody na kapuci, tedy záda Pavla Koblížka? O čem to svědčí? O tom, že spolu byli v bezprostředním kontaktu, kdy byl Pavel Koblížek dole a Radek Svoboda nahoře a v určitém okamžiku zády k sobě. Jak známo, díky zemské

přitažlivosti, krev kape směrem dolů, nikoliv naopak. Takto lze zcela uspokojivě vysvětlit střelení Radky Svobody do pravého boku.

Při vysvětlení nesrovnalostí, při zdůvodnění střelby pravou nebo levou rukou, proti Radku Svobodovi, je třeba vzít v úvahu také následující skutečnost. Pokud má člověk dominantní jednu ruku a je jako v případě Pavla Koblížka pravák, podvědomě si dominantní ruku uvolňuje pro činnost, kterou se chystá vykonat, a ta se mu v tu chvíli jeví důležitější, aniž by si to musel uvědomit. Znamená to tedy, že Pavel Koblížek v okamžiku kdy očekával bezprostřední fyzický kontakt s Radkem Svobodou si mohl podvědomě „uvolnit“ pravou ruku, aby ji mohl použít k odvrácení útoku, tedy k obraně. Revolver si tak mohl přendat z pravé ruky do levé, aby pravá ruka byla volná. O tomto svém konání nemusí vůbec vědět. Stejně jako když si člověk, před pohledem do dálky, brýle na blízko, posune z očí na čelo a vůbec o tom neví, a brýle pak hledá. V takovém případě mohl Pavel Koblížek vystřelit proti tělu Radka Svobody levou rukou, aniž by si to musel pamatovat. Taková skutečnost by pak ještě silněji vyvracela úmysl Pavla Koblížka vraždit, když by si podvědomě přendal zbraň z dominantní ruky, aby ji měl volnou pro jiný způsob obrany, než pro střelbu.

Tato údajná nesrovnalost ještě vypovídá o další skutečnosti. Tedy o tom, že se Pavel Koblížek, vůbec nepřipravoval na rekonstrukci (která se uskutečnila po třech měsících od události), při které předváděl, za jakých okolností, podle něj, mělo dojít ke střelbě. Zkrátka vypověděl tak, jak si myslel, že se to skutečně stalo. Kdyby chtěl jakkoliv „kalkulovat“, jistě by si uvědomil, že ve sdělení obvinění, které mu bylo policií doručeno, je uvedeno, že Radek Svoboda byl střelen do pravého boku, a pak by se vyvaroval této nesrovnalosti. On však bez jakékoliv kalkulace vypověděl to, o čem byl přesvědčen, že je pravda.

U Lukáše Svobody předváděl obžalovaný skutkový děj, který nevysvětluje prostřelení bundy tohoto poškozeného, zejména z odborného vyjádření z odvětví balistiky je zřejmé, že zbraň nebyla k noze poškozeného přiložena, ale byla ve vzdálenosti cca 15 – 50

cm. Navíc pokud by ke zranění poškozeného mělo dojít způsobem, který předváděl obžalovaný, tedy že by pravou ruku zatlačil do levého třísla, resp. nohy poškozeného, pak by šlo o způsob krajně nelogický, při kterém by si obžalovaný nejspíše ještě zlomil zápěstí, neboť by jeho pravá ruka musela být vytočena zcela na opačnou stranu. Vstřel totiž probíhal od středu těla poškozeného Lukáše Svobody směrem ven, nikoliv zepředu dozadu, což by bylo ještě možné pochopit.

Zde se opět vrchní soud nesnaží věc objasnit, ale důkazy zamlžit a poukazovat na domnělé rozpory mezi výpovědi Pavla Koblížka a výsledky znaleckých posudků a expertíz. Jenže skutečnost je jiná. Zcela jistě nelze od Pavla Koblížka požadovat, aby při rekonstrukci, po uplynutí tří měsíců od události, úplně detailně, z přesností na centimetr, popsal, kdo se kde nacházel, či jak byl překlونěn, jaký jejich těla v jednotlivých fázích svírala úhel a podobně. Ani to dost dobře při rekonstrukci s nesevčenými figuranty není proveditelné.

Pokud se týká prostřelení bundy, tak výsledky balistické expertízy, nejsou v rozporu s tvrzením Pavla Koblížka, naopak jeho slova potvrzují. Několikanásobný průstřel podšívky Lukáše Svobody dokládá, že v době výstřelu měl bundu rozepnutou a její levý spodní cíp se dotýkal nějaké překážky, patrně těla Pavla Koblížka, v důsledku čehož došlo k deformaci – nahrnutí či nařasení podšívky bundy. Kdyby bunda s podšívkou splývala volně dolů a nebyla nařasena, nemohlo by dojít k trojitému průstřelu podšívky jednou ranou. To nikterak neodporuje tomu, co vypověděl a znázornil Pavel Koblížek.

Pokud se týká vzdálenosti, ze které bylo proti tělu Lukáše Svobody vystřeleno tak MUDr. Radovan Havel ve svém posudku jednoznačně hovoří o bezprostřední vzdálenosti. Vyjádření z odvětví balistiky uvádí vzdálenost zbraně od těla Lukáše Svobody v okamžiku výstřelu cca 15 – 50 cm. Nejedná se tedy o žádný zásadní a nepřekonatelný rozpor, jako například u výpovědi Lukáše Svobody, kde je rozpor se zjištěnou skutečností naprosto

diametrální. Otázkou však zůstává, zda byli balističtí experti při svých pokusných výstřelech schopni přesně napodobit ono nařazení pokusných materiálů a jaký to mohlo mít vliv na posouzení povýstřelových zplodin, zjištěných při těchto pokusných výstřelech a při reálně střelbě proti tělu Lukáše Svobody. Pokud vrchní soud poukazuje na nevěrohodnost výpovědi Pavla Koblížka se zdůvodněním, že úhel, který předvedl Pavel Koblížek při rekonstrukci, z kterého vystřelil, proti tělu Lukáše Svobody, by nejspíše vedl ke zlomení jeho zápěstí, je třeba konstatovat, že zcela jistě ne, neboť ani při tomto předvádění si Pavel Koblížek zápěstí nezlomil. Spíše je třeba se zamyslet, proč vrchní soud takto argumentuje. Je zřejmé, že toto poněkud nepřírozené vytočení jeho ruky bylo odstraněno nevelkým pootočením těla Pavla Koblížka vlevo a těla Lukáše Svobody, respektive figuranta, vpravo, stejně jako když se rozevrou nůžky. Za zmínku zcela jistě stojí fakt, že v době rekonstrukce Pavel Koblížek naprosto přesně určil místo na těle Lukáše Svobody kam směřoval výstřel. V potaz je třeba vzít i tu skutečnost, že Pavel Koblížek mohl mít zbraň, stejně jako když vystřelil na Radka Svobodu, v levé ruce, aniž by si to uvědomoval. To by ono předváděné „zalomení“ ruky rovněž zcela uspokojivě vysvětlovalo. Taktéž průběh střely dolní končetinou Lukáše Svobody, tedy zprava do leva (z pohledu poškozeného), odpovídá výpovědi Pavla Koblížka v tom smyslu, že Lukáš Svoboda k němu přistupoval z pravé strany (z jeho pohledu), tak jak předvedl při rekonstrukci.

Dále, že Pavel Koblížek ve výpovědi v přípravném řízení uvedl, že pod tělem Lukáše Svobody, který se nad ním shýbal, viděl budovu trafostanice. Z vyšetřovacího pokusu, který v přípravném řízení provedl policejní orgán vyplývá, že z místa a polohy, ve které se Pavel Koblížek v době střelby proti tělu Lukáše Svobody nacházel, je budova trafostanice na ulici Chmelová ve Vysokém Mýtě, skutečně vidět. O tom Pavel Koblížek vypovídal v době, kdy se nemohl na místo činu jít podívat, neboť byl ve vazební věznici v Hradci Králové. Je tedy zřejmé, že o tom vypovídal na základě vybavení si prožitého zážitku při této situaci.

K této části skutkového děje lze doplnit, že na těle obžalovaného (zejména na krku) nebyla zjištěna taková poranění, která by se dle jím popisované verze dala předpokládat. Úvaha krajského soudu o smáčknutí tzv. bloudivého nervu je s ohledem na výpověď obžalovaného a znalecký podsudek prof. MUDr. Boušky zcela nepřípadná.

Nyní je dobře zřejmé, proč vrchní soud dříve uváděl, že znalec z oboru soudního lékařství MUDr. Havel straní obžalovanému. Potřeboval totiž znevěrohodnit jeho výpověď, kdy, jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení uvedl, že se již v minulosti setkal s případy krátkodobého rdoušení, které na krku oběti nezanechalo zjevné stopy, přestože ke způsobení polykacích obtíží došlo. Zejména tehdy, měla-li oběť, stejně jako měl Pavel Koblížek, na krku oděv (rolák). MUDr. Havel hovořil také o tom, jaké neblahé následky může toto, byť krátkodobé, rdoušení způsobit. Cílem tohoto znevěrohodnění bylo, aby se mohl vrchní soud lépe odkazovat na znalecký posudek prof. MUDr. Boušky, který možnost stlačení bloudivého nervu na krku Pavla Koblížka vyvrací. A pak pouze jeho tvrzení označit za správné. Připomínám, že prof. MUDr. Bouška byl placen Svobodovými. Položme si otázku, jak chtěl tedy Radek Svoboda pokračovat v zadržení Pavla Koblížka, o kterém věděl, že je ozbrojen, a také to že před Svobodovými utíká? Co podle vrchního soudu dělal Radek Svoboda nad Pavlem Koblížkem, poté co na něho skočil a povalil jej na zem? Díval se na něho a čekal, až ho střelí? To jistě ne. Ze spisových materiálů policie, jež jsou přiloženy k soudního spisu vyplývá, že v předchozích případech, kdy Radek Svoboda v minulosti fyzicky napadl jiné lidi, jednal velmi aktivně. Ze spisu dále vyplývá, že se Radek Svoboda zabýval bojovým uměním Capoeira. Součástí tohoto bojového umění, jsou mimo jiné, techniky znehybnění a škrčení.

Samozřejmě pak bude krajský soud hodnotit další skutečnosti, stran této části skutkového děje, tedy výpovědi poškozených, mimo

jiné Romana Svobody ml. o tom, že na místě se současně nacházel i bratr obžalovaného, který se do fyzického konfliktu bezprostředně zapojil (k tomu ostatně viz i část výpovědi Vlastimila Koblížka – což opět souvisí s tím, zda sám obžalovaných ustupoval proti třem mohutným útočníkům). Krajský soud bude prostě vůbec hodnotit výpovědi poškozených, neboť tak dosud nečinil (s výjimkou vzdálenosti střelby), např. i ohledně toho, zda byl první postřelen Lukáš či Radek Svobodovi, když prozatím operuje pouze s výpovědí obžalovaného a výpovědi poškozených ignoruje.

V tomto odstavci vrchní soud uděluje krajskému soudu dva pokyny, či spíše dvě výtky. Jednak že, je třeba do místa nedramatičtější, tedy závěrečné, fáze celého incidentu a zraňující střelby „nainstalovat“ Vlastimila Koblížka, aby Pavel Koblížek neměl tak velký důvod se Svobodových obávat. O tom jsme již hovořili v předchozích částech rozsudku. A dále, že krajský soud vůbec nehodnotí výpovědi poškozených. Dle jeho názoru krajský soud operuje pouze s výpovědí obžalovaného a výpovědi poškozených ignoruje. Jako příklad uvádí to, zda byl první byl postřelen Lukáš či Radek Svobodovi, což opět vrchní soud převzal od státní zástupkyně Lenky Faltusové. K tomu je třeba uvést, že kdyby se vrchní soud nerozhodl ignorovat výsledky znaleckých expertíz, nemohl by stejně jako Svobodovi „obracet“ pořadí střelby, která směřovala nejprve proti Radkovi a teprve potom proti Lukášovi. Stejně tak kdyby se vrchní soud nerozhodl zamlžovat výpovědi samotných Svobodových, uvedl by, že sám Roman Svoboda ml. ve své první, a tedy spontánní, výpovědi dne 21. 12. 2014 uvedl to, v jakém pořadí ke střelbě skutečně došlo, tedy že byl první střelen Radek Svoboda a ne naopak, jak nyní tvrdí Svobodovi.

Dalšího procesního pochybení se dopustil krajský soud, když vyslychal zpracovatele odborných vyjádření Mgr. Janu Čížkovou, ing. Rudolfa Vávru a ing. Petra Tůmu jako svědky. Pokud bude chtít krajský soud přihlížet ke skutečnostem, které uvedly tyto osoby v rámci výslechu u hlavního líčení, bude je muset vyslechnout znovu, a to jako znalce. Tyto osoby se vyjadřují k odborným záležitostem, postaveným na roveň znaleckému zkoumání, a nejde

tak o svědky. Vrchní soud si je vědom toho, že v minulosti byly i takové osoby vyslýchány jako svědci, ale tato situace se již před značnými léty změnila. Jinak je ovšem zřejmé, že tyto osoby nevyprávěly v zásadě nic podstatně odlišného od odborných vyjádření, takže přečtení odborných vyjádření by považoval vrchní soud za dostačující.

V tomto odstavci vrchní soud krajskému soudu vytýká procesní pochybení, které však dle jeho názoru vlastně pochybením není.

Pro vrchní soud by tedy odpovídajícím zjištěním bylo to, že zcela přesně okolnosti střelby nelze zjistit, neboť vznik jednotlivých střelných poranění neodpovídá ani verzi obžalovaného, ani verzi poškozených. To samozřejmě neznamena, že ve věci se nelze dobrat spravedlivého rozhodnutí, a rozhodně to neznamena (díky této jediné, byt důležité skutečnosti) „automatické“ použití ustanovení o nutné obraně. Posuzovat celou věc jako nutnou obranu pouze proto, že ke střelbě došlo z bezprostřední blízkosti, je naprosto nesprávné. Jinými slovy, mezi vzdáleností střelby a nutnou obranou rozhodně není rovnítko.

Nelze než souhlasit s vrchním soudem, že o nutnou obranu by se jednalo pouze proto, že ke střelbě došlo z bezprostřední blízkosti a že mezi vzdáleností střelby a nutnou obranou rozhodně není rovnítko. To je bezesporu pravda. Jenže nic takového nikdy nikdo, tím méně krajský soud netvrdil.

Není ani podstatné, zda vznik poranění odpovídá verzi obžalovaného Pavla Koblížka, či poškozených Svobodových. Podstatné je to, co předcházelo střelbě, tedy jaká byla na místě situace a za jakých okolností k vlastní střelbě proti bratrům Svobodovým došlo. To jaká byla, na místě situace popisují mimo jiné nestranní svědci události. To za jakých okolností ke střelbě došlo, také vyplývá ze všech znaleckých posudků. Z těchto důkazů vyplývá, že zbraň byla použita k odvrácení fyzického útoku, tedy v nutné obraně. To, že vrchní soud zcela ignoruje tyto podstatné skutečnosti a snaží se krajskému soudu podsunout, že rozhodoval,

pouze na základě vzdálenosti střelby jen dokládá jeho snahu k zamlžení skutkového děje.

Po provedení shora uvedených úkonů, tedy doplnění dokazování a pečlivému hodnocení **všech** důkazů jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu, se krajský soud „vrátí na začátek“ a určí, kdo byl v právu – zda to byli poškození, kterým byl v důsledku nastříkaného spreje značně znepríjemněn pobyt v klubu a jeho provoz, a proto se rozhodli přivolat policii a kontaktovat obžalovaného jako z jejich strany nejpravděpodobnějšího pachatele takového jednání, a kteří chtěli, aby obžalovaný zůstal na místě a vyčkal příjezdu policie, a pouze v důsledku následného jednání obžalovaného jej chtěli případně i fyzicky zadržet (na což by mimochodem měli právo jednoznačně), nebo zda to byl obžalovaný, kterého neznámé osoby z neznámých důvodů začaly pronásledovat a vyhrožovat mu smrtí, takže se bránil za použití revolveru.

O tom, jak vrchní soud dospěl k závěru, že došlo k zamoření dvou místností diskotéky plynem, jsme již hovořili. Hovořili jsme také o tom, že Pavel Koblížek měl u sebe obranný sprej, který byl podle hmotnosti obsahu použit v nepatrném množství, konkrétně po dobu 1 sekundy a plyn, by se do dvou místností diskotéky musel dostat přes schodiště, chodbu a dvoje dveře. Přitom vyšetřovací pokus o účincích spreje daného typu a odpovídajícího množství v budově diskotéky proveden nebyl.

Rovněž jsme již uváděli otázku, z čeho vycházel vrchní soud, zastoupený předsedou senátu Michalem Hodouškem, při vyslovení názoru, že bratři Svobodovi vyzývali Pavla Koblížka, aby vyčkal na místě do příjezdu policie? Kromě samotných Svobodových, to žádný jiný svědek nepotvrzuje. Několik svědků z okolních domů vypovědělo, že slyšeli něco úplně jiného, cituji: „ty zkurvysynu“, „ty zmrde“, „byl to hroznej, opravdu hroznej řev“, „bylo to, jako když ženou stádo chlapů“, „klidně si mě zastřel, já se tě nebojím“, „křičel, nechte mě bejt, ale bylo to takový zoufalý, to bylo slyšet úplně jasně“.

Proč se vrchní soud nezabýval tím, jaký podíl měl na

„zadržování“ Pavla Koblížka fakt, že provozovatel diskotéky Roman Svoboda ml. žádal telefonicky svého otce, kameramana TV Prima, aby přijel natočit reportáž o tom, že jim, jak uvedl, cituji: „fízl vystříkal kůlnu (myšleno diskotéku)“ a po celou dobu pronásledování Pavla Koblížka, svými bratry, s otcem telefonoval? Otec Roman Svoboda starší také na místo v zápětí přijel. Jak sám uvedl, cituji: „byl jsem tam dřív než kriminálka“. Reportáž o události pak také skutečně natočil. Ta však již bohužel měla, tragický konec.

Určit, kdo byl v právu, je to nejpodstatnější, neboť pokud by to byli poškození, pak obžalovanému nepřísluší jakýkoli status obránce, neboť by to byl on, který byl pachatelem (nebo přinejmenším domnělým pachatelem, který věděl o použití spreje) nedovoleného jednání, které by směle mohlo nést znaky např. přečinu výtržnictví, a pouze by se bránil svému dopadení – takové jednání pod institut nutné obrany rozhodně zahrnout nelze. Byl to on, který celý konflikt od počátku vyprovokoval (resp. jeho bratr).

Opět by bylo na místě, souhlasit s názorem vrchního soudu, kdyby skutečnosti, které v tomto odstavci uvádí, byly také obsaženy v soudním spise. Nic takového tam však není a o bránění se „oprávněnému dopadení“, nemůže být řeči. Ze strany bratrů Svobodových se jednalo u agresivní útok, který byl zcela jednoznačně pomstou, spojenou s „chycením policajta“, jako tučného sousta pro chystanou reportáž. kdyby Pavel Koblížek byl tím, kdo se dopustil např. přečinu výtržnictví, není přece možné zaměňovat tak agresivní a hlučný psychický a fyzický útok na jeho osobu, který vzbudil „půl sídliště“, za občanské zadržení. Takový postup při zadržování by byl zřejmě ospravedlnitelný, kdyby byl podezřelý z něčeho obzvláště zavrženého, nikoliv však z toho, že někde na chodbě, kdy nebyli žádní lidé, stříkl obranný sprej, u čehož ho navíc, jak vyplývá ze soudního spisu, nikdo neviděl. Nemluvě o tom, účinky spreje, které měl mít na účastníky diskotéky, byly Svobodovými velmi pravděpodobně pouze

„zinscenovány“. To však vrchní soud zjistit nechce, protože nepotřebuje, aby se něco takového prokázalo.

Poté soud určí, zda v konečné fázi konfliktu ustupoval sám obžalovaný proti třem statným mužům, nebo ustupoval obžalovaný se svým bratrem, oba fyzicky ve velmi slušné kondici a ozbrojeni, před třemi statnými neozbrojenými muži, kteří jej vyzývali k zastavení a posečkání, než přijede policie.

Na základ všech shora uvedených skutečností pak krajský soud určí, zda se ze strany obžalovaného jednalo o jednání v nutné obraně, nebo zda je na místě posoudit jeho jednání jinak.

V tomto odstavci vrchní soud opět poukazuje na to, že v době pronásledování nebyl Pavel Koblížek na místě sám. Jak to bylo ve skutečnosti, je uvedeno výše. Za zmínku stojí formulace vrchního soud, že Pavel Koblížek byl pronásledován „neozbrojenými“ muži. Vrchní soud o tom, že bratři Svobodovi byli neozbrojeni, vychází patrně z výpovědi samotných Svobodových. Objektivně však nelze zjistit, zda Svobodovi byli ozbrojeni či nikoliv. Prokazatelná je však jejich chování na místě činu, před příjezdem policie, respektive „zametání“ stop, z jejich strany. Roman Svoboda ve své výpovědi v přípravném řízení, na dotaz vrchního komisaře, uvedl, že po střelbě, poblíž svých bratrů, na zemi viděl klíče a brýle (pozn. jednalo se o věci Pavla Koblížka). Dále hovoří o tom, že klíče vzal k sobě. Ty pak ještě v noci vydal policii. Již se však nezmiňuje o tom, že z místa činu odnesl také brýle Pavla Koblížka a ukryl je u sebe. Brýle pak předal svému otci, který je využil k medializaci, údajně úmyslně špatné, práce policie. V reportáži TV Prima pak Roman Svoboda st. tvrdil, že brýle jeho syn Roman našel druhý den po incidentu na místě činu a že jej předává policii, když je ona sama nenalezla. Protokol o ohledání místa činu a fotodokumentace, které policie na místě provedla, tvrzení Svobodových jednoznačně vyvrací. Údajný nález brýlí, ve skutečnosti jejich odstranění z místa činu a uschování u sebe, Svobodovi zneužili k tvrzení a medializaci názoru, že policie

záměrně nezajišťuje důkazy, aby tak nadržovala Pavlu Koblížkovi. Podotýkám, že vyšetřování na místě činu, včetně jeho ohledání prováděl tým kriminalistů z krajské kriminální služby, kteří svou práci odvedli zcela profesionálně a jistě nikdo z nich nemá za potřebí „pálit si prsty“ kvůli, pro ně neznámému strážníkovi, z Vysokého Mýta. Tento tým je vyslán na místo těch nejzávažnějších trestných činů. Za zmínku také stojí skutečnost, že jestli se někdo s vyšetřujícími policisty zná, tak to není Pavel Koblížek, ale Roman Svoboda st. Platí to například o plk. Mgr. Milanu Šimkovi, vedoucím odboru kriminální policie, který tuto událost vyšetřoval. Shodou okolností se tento známý Romana Svobody st., tedy Mgr. Milan Šimek, osobně účastnil vyšetřování události na místě samém. O tom, že se Roman Svoboda st. s tímto policistou zná, ve své výpovědi sám hovoří. Platí to rovněž o tiskové mluvčí krajského ředitelství policie pardubického kraje, které v noci, přímo z místa incidentu Roman Svoboda st. telefonoval.

Proč tedy Roman Svoboda mladší z místa činu odstraňoval věci Pavla Koblížka? Nechtěl, aby bylo zřejmé, že Pavel Koblížek byl ze strany jeho bratrů napaden takovým způsobem, že tyto osobní věci poztrácel? Z uvedených skutečností vyplývá, že jestliže Svobodovi měli časový prostor k tomu, aby z místa činu odstranili věci Pavla Koblížka, zcela jistě mohli rovněž odstranit zbraně, které mohli mít u sebe Radek nebo Lukáš Svobodovi, aniž by si toho kdokoli všiml. Pak se tedy ptám, z čeho vrchní soud vychází při svém tvrzení, že bratři Svobodovi byli neozbrojeni? Sám Pavel Koblížek uvádí, že o tom, zda nějakou zbraň měli, neví.

V této souvislosti vrchní soud dodává, že znalecký posudek z odvětví psychiatrie a psychologie vypracovaný na osobu obžalovaného nedává tušit, že by obžalovaný byl osobou bázlivou, nerozhodnou a vyhýbající se konfliktům. Pokud se posudky vyjadřují přímo k osobě obžalovaného, pak je zřejmé, že se spíše jedná o osobnost tzv. stenickou (tj. silnou, pevnou). Teoretické úvahy k obecným problematikám (např. co patrně dělá člověk v ohrožení života) uvedené v posudcích jsou zcela irelevantní,

protože nereflektují skutkové okolnosti případu a konkrétné osobnostní vlastnosti obžalovaného. Pokud tak v odpověď na některé otázky činí, je zřejmé, že obžalovaný je dosti výrazně dominantní, a sklony k panickým reakcím nemá. V tomto směru je třeba též zhodnotit dosavadní způsob života obžalovaného, nepochybnou zkušenost i ve fyzických konfliktech, neboť byl dlouhá léta policistou, a následně strážníkem městské policie. Samozřejmě bude záležet též na tom, jak zhodnotí jeho jednání v daném případě krajský soud – pokud např. uzná, že obžalovaný vytáhl revolver a řekl poškozenému Lukášovi Svobodovi, aby šel domů, nebo jej zastřelí (přesněji řečeno, i s tím slovem „Chlapče“, což se zdá býti velmi signifikantním /příznačným/ pro určité typy osob), pak se z jeho strany bude jen velmi těžko jednat o osobu, která by měla až panický strach.

Zde opět vrchní soud ve snaze zdůvodnit své nezdůvodnitelné rozhodnutí překrucuje důkazy, konkrétně výsledky psychologického a psychiatrického posudku, které vypravovali znalci na osobu Pavla Koblížka. K tomu aby člověk, který je častován výrazy : „Ty zmrde, ty zkurvysynu“ apod. a je pronásledován způsobem, který popsala svědkyně Hlavatá, cituji: „bylo to jako když ženou stádo chlapů“, „křičel nechte mě bejt, ale bylo to takový zoufalý, to bylo slyšet úplně jasně“, nemusí mít ještě sklon k panickým reakcím, aby dostal strach. Proč vrchní soud nehovoří o jiné skutečnosti? O té, že uvedení znalci označili Pavla Koblížka za osobu, která není agresivní a konfliktům se spíše vyhýbá. Proč také vrchní soud nehovoří o tom, co je v soudním spise k osobám Radka i Lukáše Svobodových jednoznačně prokázáno, tedy, že se jedná o osoby agresivní? Odpověď je opět prostá. Vrchní soud to dělá proto, aby bagatelizoval útočné a agresivní chování bratrů Svobodových, a aby, stejně jako to pod jejich taktovkou, po celou dobu, dělá většina médií a aby z nich udělal oběti, na místo útočníků.

V případě onoho údajného oslovení Lukáše Svobody ze strany

Pavla Koblížka termínem „Chlapče“, který vrchní soud opět převzal od státní zástupkyně Lenky Faltusové a považuje jej za „příznačný“, je třeba připomenout následující.

1. Situace na místě incidentu, tak jak ji svědci popisují, rozhodně Pavlu Koblížkovi nedávala časový prostor k nějakému „povídání si“ a „oslovování“ Lukáše Svobody. Svobodovi na něho křičeli: „ty zmrde, ty zkurvysynu“, a podobně a on jim měl říkat: „chlapče“? To je podle soudu logické?

2. Podle psychologického posudku, vypracovaného znalcem, má Lukáš Svoboda sklony ke lhaní.

3. O „důvěryhodnosti“ jeho výpovědí k této věci také „svědčí“ to, že ve svých třech výpovědích, týkajících se této věci, na policii, uvedl pokaždé něco jiného. Ve své první výpovědi uvedl údajné oslovení „mladej“, ve druhé výpovědi nepopsal žádné oslovení a teprve až ve své třetí výpovědi uvedl oslovení „chlapče“. To mají být ty důkazy, na základě kterých vrchní soud posléze rozhodl, že Pavel Koblížek je vrah?

Pokud by tedy krajský soud nedospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání v nutné obraně, vezme v úvahu i shora uvedené skutečnosti a bude uvažovat i o tom, zda jednání obžalovaného není na místě posoudit jako pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku. Vrchní soud připomíná, že obžalovaný byl po celou dobu přípravného řízení stíhán pro tento trestný čin, a právním posouzením skutku v obžalobě není soud vázán (viz § 220 odst. 3 tr. ř.).

Obžalovaný tak nechť nyní vezme na vědomí (stejně tak samozřejmě státní zástupce), že jeho údajné jednání by mohlo být posouzeno i jako pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 1,3 písm. a) tr. zákoníku, přičemž směrem ke krajskému soudu vrchní soud ventiluje, že se zdaleka nemusí jednat o ryze akademickou úvahu ale, že je postavena zcela na roveň dalším možnostem řešení projednávaného případu.

Pokud by krajský soud dospěl ke kvalifikaci použité obžalobou, pak jí musel samozřejmě také velmi pečlivě vysvětlit, zejména s ohledem na obsah dušezpytných znaleckých posudků na osobu obžalovaného, a s ohledem na skutkové okolnosti případu.

Krajský soud se upozorňuje, že je ve smyslu § 264 odst. 1 tr. ř. vázán právním názorem, který vyslovil odvolací soud, resp. je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil.

V těchto odstavcích vrchní soud, navzdory všem důkazům obsaženým ve spise, předjímá jaké rozhodnutí, tedy odsouzení Pavla Koblížka za vraždu, se chystá učinit. Těžko mohl předpokládat, že krajský soud jeho „doporučení“ vyhoví a na základě stejných důkazů, překvalifikuje své původní rozhodnutí o zproštění viny na nové rozhodnutí, tedy na vraždu. To se také samozřejmě nestalo ale krajský soud byl alespoň „přinucen“ ve svém druhém rozhodnutí, shledat Pavla Koblížka vinným z „omylu“ v nutné obraně a uložil mu „podmínku“. Jenže to bylo stále málo, protože s nárokem na náhradu škody, která Svobodovým tímto byť „malým“, ale přece již odsouzením Pavla Koblížka vznikl, byli krajským soudem odkázáni k občanskoprávnímu řízení. Kolik by jim tento „civilní“ soud přiřkl náhrady škody, když Koblížek „dostal pouze podmínku“? Asi mnoho ne. Ona totiž „velikost“ náhrady škody s „velikostí“ trestu souvisí. Podle toho, jak se Svobodovi po skončení tohoto soudu vyjádřili, bylo třeba zajistit, aby Koblížek „dostal“ alespoň pět let, aby náhrada škody měla nějaký smysl. Proto bylo také třeba se i proti tomuto rozsudku rovněž odvolat, aby věc opět dostal „spřízněný“ vrchní soud. Ten si s věcí následně „hravě“ poradil a navzdory všem zvyklostem, v naší zemi, zcela ojediněle, pro příště, „vyšachoval“ krajský soud ze hry, aby mohl rozhodnout, a Pavla Koblížka za vraždu odsoudit sám. To učinil tak, že provedl své vlastní „dokazování“, což je podmínkou toho, aby věc již nemusel znovu (po druhé) vracet krajskému soudu a mohl sám vynést rozsudek. Vůbec při tom nevádí, že toto „dokazování“ spočívalo v opakovaných, naprosto formálních a zbytečných výsleších již vyslechnutých svědků, jako například opět svědka

Glencnera. To pak vrchní soud opravňovalo k vynesení vlastního rozsudku. Vrchnímu soudu nevadilo ani to, že takový postup je zcela nevídaný, možná by lépe odpovídalo slovo „nehorázný“.

Jako poznámku pod čarou, resp. z opatrnosti, vrchní soud dodává, že z obsahu spisového materiálu zjistil, že projednávaná věc má i svou „mediální linii“. Z jejího obsahu je zřejmé, že ve věci nemůže přinést nic nového, a není na místě se jí věnovat. Vrchní soud podotýká, že do doby obdržení odvolání o projednávané věci neměl jakékoli vědomosti, nevěděl o ní a mediální známostí věci nemohl být jakkoli ovlivněn, protože o žádné mediální známosti věci neměl ponětí.

V tomto odstavci vrchní soud uvádí, že projednávaná věc má i svou „mediální“ linii. K tomu je třeba uvést, že lidé, kteří Pavlu Koblížkovi fandí, a není jich rozhodně málo, si toho také povšimli. Jakou „práci“ v tomto případě „odvedli“ novináři, je na samostatnou kapitolu. Vrchní soud však uvádí, že on sám o této projednávané věci, do doby obdržení odvolání, neměl jakékoliv vědomosti. A to ani z médií, proto nemohl být při svém rozhodování jakkoli ovlivněn. Skutečnost, jestli toto tvrzení vrchního soudu je pravdivé, není až tak podstatné. Spíše je „záhadou“, proč měl vrchní soud potřebu, si na závěr svého vlastního rozsudku, vytvářet takové „alibi“? Má snad vrchní soud obavy, že by ho někdo mohl podezřívat z neobjektivního rozhodování, co myslíte?

Krajský soud tedy provede doplnění dokazování v tomto rozhodnutí uvedené, bude pak hodnotit veškeré důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, případně provede důkazy další, pokud by to bylo nutné, ve věci rozhodne.

P o u ě n í: proto tomuto rozhodnutí není žádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 7. Dubna 2016

Předseda senátu:
JUDr. Michal Hodoušek v.

r.

Za správnost vyhotovení:

Klára Baxová

